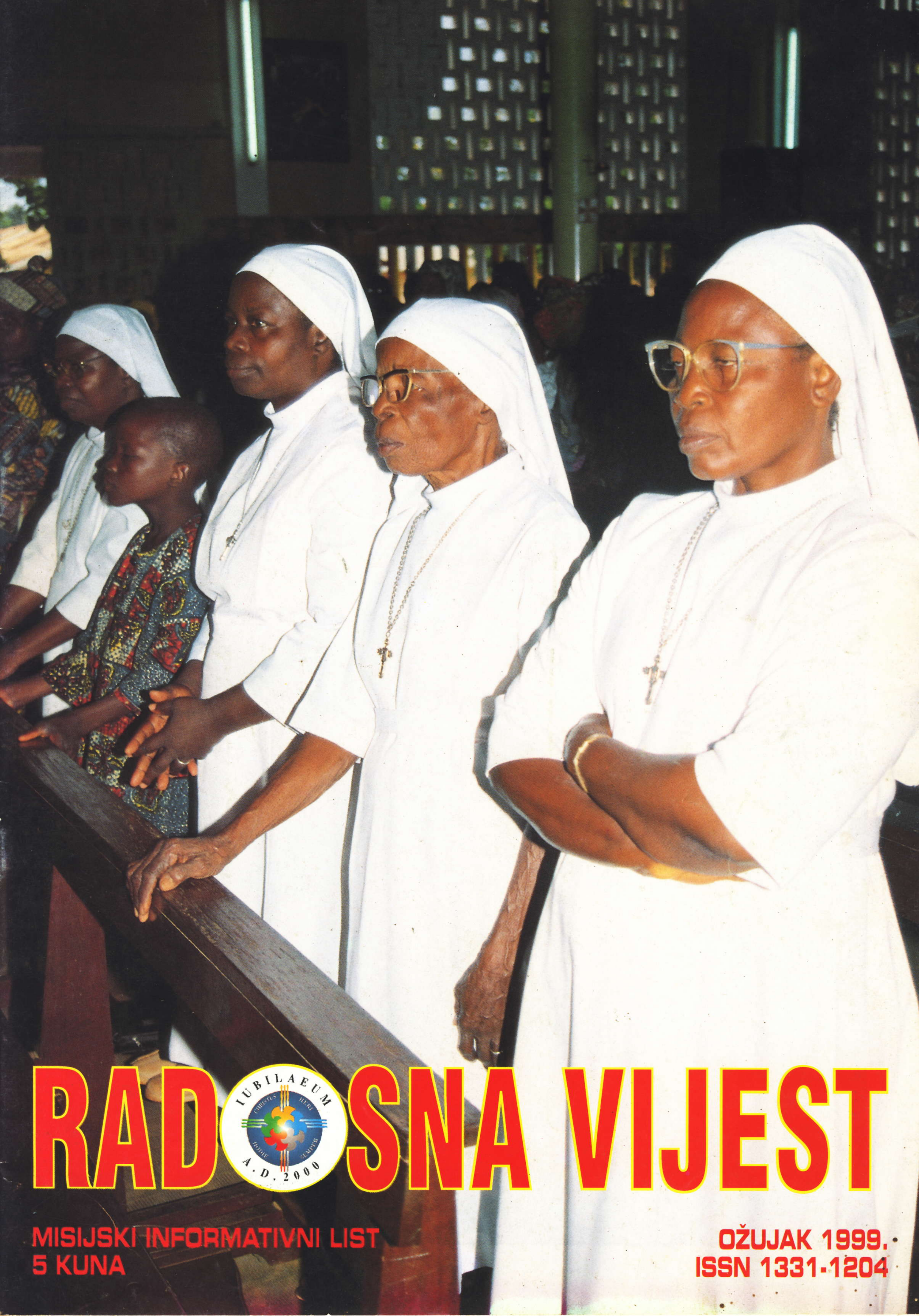

RADOSNA VIJEST

MISIJSKI INFORMATIVNI LIST
5 KUNA

OŽUJAK 1999.
ISSN 1331-1204

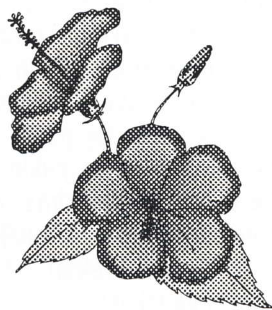

"A bijaše treća ura kad ga razapeše"
Mk 15,25

SADRŽAJ

RADOSNA VIJEST
Godina XXVIII.
Broj 3 (301) - 1999.

Razapet će ga....2
Uvodnik....3
Osobna karta misionara....4-5
Smiješak Božjeg siromaha....6
Podaci o Katoličkoj Crkvi....7-9
"Maksimilijan Kolbe"....10
Sudan zaboravljen od svijeta....11
Dobro mi došel prijatel (6)....12-13
Uskrsna čestitka....13
Pisma....14-15
Misije u Kini u 19. i 20. st. (10)....16-17
Misijski velikani....16-17
Iz torbe pučkoga misionara....18
Prijatelji HKR-a školuju buduće svećenike u Kamerunu....19
Ujedinjeni u molitvi i svetoj misi....20
Vijesti....21
Pitanja i odgovori....22

NASLOVNA STRANICA

Domaće sestre u misiji Adjarra - Benin

ZADNJA STRANICA

"Zaboravljeno" dijete Benin

Pred čitateljima ovog broja Radosne vijesti na njezinim stranicama naći će se između ostalog i najnovija statistika o stanju Katoličke Crkve u svijetu. Tu su neki podatci koji nas u najmanju ruku zbunjuju, ako ne i zabrinjavaju. Gledajući ih, dolazimo u napast da posumnjamo u njihovu vjerodostojnost. No, sumnje nema. Oni su doista takvi. Prikupljale su ih institucije u službi Crkve kojima je jedini interes koliko god je moguće biti objektivan.

Prvi podatak koji šokira je smanjeni broj katolika u Europi za samo godinu dana. Ta brojka se penje na više od pet i pol milijuna osoba. ZA JEDNU GODINU PET I POL MILIJUNA KATOLIKA MANJE SAMO U EUROPI. Nemojmo zaboraviti da je i naše područje uključeno u ovaj broj. Na sve strane i mi slušamo žalopojke kako su crkve nedjeljom sve praznije, kako se sve manje vjernika ispovijeda, kako mladi ne žele legalizirati brak, kako je sve manje rođenih a sve više umrlih...

Tko može dati pravi odgovor zbog čega je stanje tako tragično? Tko može ponuditi lijek ovoj strahovitoj bolesti Europe? Tko može spasiti Crkvu Europe od njezina nestanka na ovim prostorima? Jer, brojka umanjenog broja katolika za samo jednu godinu ravna je broju svih danas živućih Hrvata.

Drugi podatak koji je u uskoj vezi ili točnije rečeno logična posljedica prvog je smanjeni broj duhovnih zvanja u Europi. Očit je na svim područjima. Manje je sjemeništaraca, manje bogoslova, kako redovničkih tako dijecezanskih, manje je svećenika, manje časnih sestara. Mnoge redovničke zajednice u Europi brinu brigu što učiniti s ogromnim samostanima koji su građeni u doba procvata redovništva i koji su nekada bili pretrpani a danas zjape prazni, treba ih održavati a nema sredstava i nema smisla.

Na drugoj strani veseli procvat Crkve u misijskim područjima. Podaci su upravo suprotni ovim europskim. Sve je više onih koji stupaju u Katoličku Crkvu. Malobrojna sjemeništa, bogoslovije i samostani ne mogu primiti sve one koji bi se htjeli posvetiti Bogu u duhovnom zvanju. Nema dovoljno propovjednika koji bi prihvatili sve one milijune koji žele čuti Isusovu poruku ljubavi. Nema ih jer im nije omogućen odgoj i školovanje. Prekobrojne obitelji u misijskim područjima presiromašne su da bi mogle školovati nekog od svojih članova i tako ga u duhovnom staležu posvetiti Bogu na korist domaćoj Crkvi. Misionara i misionarki iz tradicionalno kršćanskih zemalja sve je manje.

Gore sam postavio pitanje: Tko može spasiti Crkvu Europe od njezina nestanka na ovim prostorima? Odgovor je kratak: UZ BOŽJU POMOĆ - MI. Nema sumnje da je budućnost i ove naše domaće Crkve a i one misijske u našim rukama. U našim rukama danas, a sutra u rukama onih koje ćemo mi odgojiti i podići. I ovdje i u misijskim područjima. Treba raditi, moliti i žrtvovati se. A Bog će dati da urodi plodom.

Ante Pezić
urednik

S. RENATA VUIĆ
MADAGASKAR

OSOBNA KARTA MISIONARA

ŽELJELA SAM OTIĆI U JEDNU AFRIČKU ZEMLJU I SLUŽITI GUBAVCIMA

Kad počinjem govoriti o sebi, onda želim reći da potječem iz jednostavne kršćanske obitelji. Nedjeljna sveta misa bila je za nas sve obveza koju smo mi djeca prakticirali zajedno s roditeljima. Rođena sam 20. listopada 1951. u Dalmaciji u Kijevu kod Knina, od Mare Vujić rođene Ercegovac koja je prije tri godine umrla. Otac mi je Martin Vujić koji sada živi u Zagrebu. Iz Dalmacije odselili smo se u Viroviticu. Tamo sam odrasla, išla u školu, i odande sam otišla u samostan. Imam još dva brata i jednu sestru. U Virovitici su u to vrijeme pastoralno djelovali svećenici franjevci i sestre franjevke koji su jako lijepo radili s narodom.

Klica moga redovničkog zvanja potječe još iz ranog djetinjstva, točnije od moje 6. godine kad sam prvi put vidjela sestre franjevke kod nas u Virovitici. Kad sam došla kući, rekla sam svojim roditeljima da bih i ja htjela biti časna sestra. Kako sam bila mala, roditelji nisu reagirali niti su što na to rekli. Moram reći da ni poslije nisu utjecali na moju želju koja je i dalje sve dublje u meni rasla. Dali su mi potpunu slobodu pri izboru moga puta. Osjetila sam samo da puno za mene mole, a znala sam i to da bi im bilo drago da jedno od njihove djece ode u samostan.

BOG IMA SVOJE

Godinu dana prije moga odlaska u samostan ni jedan drugi red nije dolazio u obzir za moj izbor nego samo sestre franjevke.

Kako sam onda došla u zajednicu sestara Kćeri kršćanske ljubavi ili milosrdnice? Odgovor nam daje naša vjera. Bog ima svoj plan za svakoga čovjeka. "Ostavi svoj narod i dom Oca svojega te idi u zemlju koju ću ti pokazati", Bog je govorio Abrahamu. To su riječi koje ocrtavaju i moj život. Sa 16 godina ostavila sam roditeljski dom i svoj narod i zaputila se u Austriju, gdje mi je Gospodin pokazao da me baš tamo očekuje. Naime, jedna moja prijateljica je radila u Austriji. Tamo je upoznala sestre i ušla u njihov samostan. Ta prijateljica je znala za moju želju da se posvetim Bogu u redovničkom životu. Kad je došla na godišnji odmor u domovinu, pozvala me je da dođem u njezinu zajednicu u Graz u Austriji. Poslušala sam je. To je samo znak da su Božji planovi različiti od naših planova. Danas sam Bogu duboko zahvalna i osjećam se jako sretna da sam upravo pronašla zajednicu sestara Kćeri kršćanske ljubavi i postala njezin član.

Moji roditelji i bliža rodbina nisu se nikada ničim usprotivili mome odlasku u samostan. Moje prijateljice i prijatelji vrlo su pozitivno utjecali na moju odluku. Puno sam zahvalna ocu Ivanu Holetiću koji je u ono vrijeme bio naš župnik i vjeroučitelj. Puno nam je pomogao pri odabiru naših putova.

DRUGI BOŽJI ZOV

Sada sam još i misionarka. Misijski poziv je došao kada sam ušla u samostan. To je bio drugi poziv. Željela sam otići u jednu afričku zemlju i služiti gubavcima. Znajući da smo mi misijska zajednica, uvijek sam nastojala imati kontakt sa susestrama koje su u misijama. U početku mi se činilo da je to za mene preteško pa sam taj poziv pokušala i otkloniti. Mislila sam da će me to proći dok završim novicijat i srednju medicinsku školu. No nikako nisam imala mira sve dok u svome srcu nisam odobrila taj poziv i rekla svoje DA. Kada se to dogodilo, svoju sam želju otkrila poglavarima. Naravno, nisu me odmah pustili u misije. Trebalo je 10 godina čekati i proći i skupljati različita iskustva.

Moja je provincijalka trebala godine 1981. jednu medicinsku sestru za Carigrad (Turska). Naime, mi u Turskoj imamo privatnu bolnicu koja pripada našoj austrijskoj provinciji. Provincijalka je mene tamo poslala uz želju da tamo i ostanem. Ali u Carigradu nije bilo gubavaca. Ostala sam pet godina u Turskoj a nakon toga sam ponovno zamolila da me puste dvoriti gubavce. Tada je provincijalka rekla DA.

Tako sam 14. ožujka 1986. otišla za Pariz u našu generalnu kuću učiti francuski i čekati odluku gdje će me moji generalni poglavari poslati. Nakon tri mjeseca saznala sam da me šalju na Madagaskar. Tamo su me moji gubav-

ci čekali.

Roditeljima nije bilo lako prihvatiti taj moj poziv za misije. Isto tako, neke su se sestre u zajednici protivile mome odlasku.

Dok sam se pripremala poći u misije, o budućem radu u misijama nisam razmišljala nego mi je bila jedina želja nešto dobro učiniti za taj narod što me tamo čeka, posebno gubavci.

POSLOVI MISIONARKE

I evo me sada na Madagascaru. Što radim u misijama? Budući da sam medicinska sestra, razumije se da prvo radim sve vrste medicinskih usluga. Tamo moram biti: liječnik, medicinska sestra, spremačica za sve bolesnike. Tu je odgovornost za zajednicu, posjete bolesnika u drugim selima, poučavanje majki o prehrani djece. Drugim riječima, radim sve.

Naša je zajednica od pet sestara, od kojih su četiri Madagaskarke i ja, u jednom selu u Madagaskaru. Jedna sestra iz zajednice poučava djevojke u šivenju i vezenju, kuhanju. Druga pak sestra vodi dječji vrtić i prvi razred osnovne škole. Razumije se da djelujemo u pastvi. Pripremamo djecu i odrasle za sakramente. Poslije svega što sam rekla, čekaju nas svagdanji poslovi u vrtu i kući. Narod u kojem djelujemo dosta dobro nas prihvaća. Pleme u selu gdje sam bila 7 godina dosta je zaostalo i gluho za svaku civilizaciju, a posebno za Radosnu vijest spasenja. Isto tako ne vide potrebu svoju djecu slati u školu, osim nekoliko iznimaka. Ima drugih plemena na Madagaskaru koja su puno otvorenija. Iz tih plemena ima dosta svećeničkih i redovničkih zvanja. Iako Madagaskar ima dva i pol milijuna kršćana, ipak se u nekim plemenima s pastoralnim radom mora polako ići. Mi Europljani ponekad imamo prebrzi tempo.

Za uspjeh u misijskom djelovanju važno je imati dobar odnos sa svakim čovjekom. Kada se to postigne, kada se stekne povjerenje ljudi, tek tada se može polako nešto o vjeri govoriti. Ima puno onih koji su spremni odbaciti prijašnju tradiciju ili vračare i prihvatiti kršćanstvo. Divim se madagaskarskom narodu koji ima strpljivosti i nije uvredljiv.

ONI OSJEĆAJU DA IH VOLIMO

Oni nas puno cijene što smo s njima i što smo rodbinu i domovinu radi njih napustili. Mislim da i oni osjećaju da ih volimo. Danas kao misionarka, kad sam uvidjela sve probleme s kojima se suočavamo mi misionari i potrebe misijskih područja, želim reći da bi u domovinskoj Crkvi trebalo još više po župama animirati i buditi misijsku svijest.

Svima onima koji imaju osjećaj, poziv za misije, reći ću neka se ne boje i neka pođu. Bog će im to sigurno naplatiti s puno milosti i radosti. Mi u misijama molimo za vas sve u domovini, a vi molite za nas jer nam je jako potrebna vaša molitva.

Sr. Renata Vujić
Mariengasse 12
8020 GRAZ, Austrij

FRA STOJAN ZRNO
KONGO

Smiješak Božjeg siromaha

Isus u odjeći siromaha

Poznajem Paula već tri godine. Stanuje u naselju koje je moj prethodnik osnovao na župnom terenu da bi tu smjestio one najsiromašnije župljane. Paul je rodom iz Angole, iz plemena Tshokwe. Radio je na željeznici, mijenjao mjesta boravka i na kraju, kad je umirovljen, nastanio se u Kamini. Iako je dugo vremena bio na državnom poslu, već godinama ne prima ništa kao mirovinu. Država nema novaca ni da bi platila one koji rade, a kamoli one koji su davno prestali raditi.

Prva mu je žena umrla i pod stare dane oženio se udovicom mnogo mlađom od sebe. Zadnje dvije godine bolestan je i ne može ići u polje kopati, a mora jesti dok je živ. To ženi nikako nije išlo u glavu. Ona se više brinula o svojoj djeci iz prvog braka nego o mužu. Svaki dan pripremala je hranu za svoju djecu, a Paul je često ostajao gladan. Zato su iskrsle razmirice. U više navrata posredovao je šef kršćana, a nekoliko puta bili su i kod mene. Ona optužuje muža da je izjelica, da hoće uvijek jesti najprije on, a onda ona s djecom. Optužbe su bile lažne.

Mjesecima se nismo viđali jer sam bio na odmoru u domovini. Jednoga dana dođe mi šef kršćana. Veli: "Traži vas Paul. Želi se ispovjediti i pričestiti."

Zaprepastio sam se kad sam vidio u kakvom je stanju. Sjedio je sam u kolibi koja prokišnjava. Prije dva mjeseca žena je pokupila i ono malo što su imali i pobjegla u Kamina-Base (vojnu bazu udaljenu oko 20 km odavle). Valjda je našla kakvog starijeg vojnika. Paul me dočeka sa smiješkom. Oslabio je. Može hodati tek polako uz pomoć bambusova štapa. Najprije ga ispovjedih i pričestih. Dok je on sjedio prekriženih nogu, ja sam čučao. Nemam ni na što sjesti niti gdje odložiti presveti sakramenat. Poslije blagoslova pridigoh se i pogledah po kući. Ma ništa nema, od posuđa samo jedna limenka u kojoj je ostalo malo ulja. Pred Paulom "kyoto" (željezni predmet na kojem se loži vatra). Na njemu nešto malo grančica. Ne gore jer ih nema čime zapaliti. Pogledam gore. Vide se "devetera nebesa". Kad kiša pada, u kući je posvuda voda i blato.

Na Paulu košulja prljava i poderana. Od hlača je ostao samo onaj dio iznad koljena. Noge su mu iznad koljena suhe i tanke. Hrapava koža prilijepila se za kosti. Ispod koljena i stopala otekla. Znak je to loše cirkulacije krvi i neishranjenosti. Sreo sam mnogo bijede u Africi, ali ovako siromašnog još ne vidjeh. Kao crkveni miš.

Pa ipak smiješak ne silazi s njegova lica. Odavno nisam vidio nekoga tko se raduje mom dolasku kao Paul. Kad sam ga pričestio, plješće rukama, zahvaljuje Bogu i veli: "Sad mogu otići" (umrijeti). Rekoh: "Polako, Paule, kad se Bogu ne žuri, zašto bi se tebi žurilo!" Širokim osmijehom pokazuje svoje još uvijek bijele zube. Ne prestaje zahvaljivati i Bogu i meni što sam ga posjetio. Obećao sam mu poslati ponešto po šefu kršćana. Na rastanku pružih mu ruku, ali on kao da me želi zauvijek zadržati u svojoj kućici: "Bog te blagoslovio, Bog te blagoslovio!"

Napuštam kolibu u kojoj ništa nema, ali se danas Nebo spustilo nad nju i obasjalo srećom jednog bijednika koji nema ni gdje nasloniti glavu. "Blago siromasima...", reče jednog dana Učitelj iz Nazareta komu je Paul povjerovao.

Sutradan je šef kršćana došao kako smo se dogovorili. Našao sam u kući nekoliko stvari za Paula: hlače, džemper, sušene ribe i pokrivač. Neka se utopli i neka spava mirno jer i u Africi noći znaju biti svježe. Popravit ćemo mu i slamnati krov nad glavom jer kišno doba je u punom jeku.

Hvala ti, Bože, za sve siromahe ovoga svijeta, posebno za one koji nas griju svojim osmijehom. ●

PODACI O STANJU I POSLANJU KATOLIČKE CRKVE U SVIJETU

Uskoro će se čovječanstvo pozdraviti s drugim milenijem i zakoračiti u treći. Ta dva milenija koja čovječanstvo broji ujedno su i dva milenija života ili povijesti Katoličke Crkve. Prilika je da bacimo pogled na stanje Katoličke Crkve u svijetu i na njezino poslanje u ovo naše doba. Brojne su Isusove riječi i prispodobe u kojima je izražavao svoju želju da njegova riječ dopre do svakoga ljudskog srca. Sjetimo se prispodobe o dobrom pastiru, o ovcama i ovčinjaku, o vinogradu i radnicima i još mnogih drugih. Iz Isusovih usta u vrijeme njegova života na zemlji čuo se vapaj: Žetva je velika a radnika malo. Molite Gospodara žetve da pošalje radnika u žetvu svoju. Koliko je njegov vapaj uslišan i kakav je rezultat duhovne sjetve i žetve danas nakon dvije tisuće godina? Svaki od nas treba stati pred činjenice koje nam ova statistika donosi i upitati se što sam učinio ili što sam propustio učiniti da i nakon dvije tisuće godina nismo ni blizu ostvarenju Isusove želje da bude jedno stado i jedna pastir. Sveti Otac je rekao da je svaki od nas pozvan biti misionar na svoj način.

Svi podaci koji slijede uzeti su iz "Church¸s Statistikcal Year Book 1996". Oni se dakle odnose na godinu 1996. zaključno s 31. prosincem. Novijih podataka iz ovog područja nema.

KRETANJE BROJA STANOVNIKA NA ZEMLJI

Prema gore spomenutoj statistici u 1996. godini na zemlji je živjelo 5.750.090.000 ljudi. Te godine čovječanstvo se dakle povećalo za novih 52.716.000 osoba u odnosu na prethodnu godinu. Porast pučanstva različit je po kontinentima, što je razumljivo. U Aziji broj stanovnika povećao se više od 46,5 milijuna, u Africi više od 16 milijuna, u Americi više od 15,5 milijuna i u Oceaniji oko 629.000. Jedino je u Europi broj stanovnika manji oko 26 milijuna u odnosu na prethodnu godinu.

KRETANJE BROJA KATOLIKA NA ZEMLJI

S porastom broja stanovnika na zemlji povećao se i broj katolika. U 1996. godini broj katolika u cijelom svijetu povećao se za 5.762.000. Kao što je različit porast broja stanovnika po kontinentima, tako je i porast broja katolika različit prema kontinentima. Najveći porast katolika broji Amerika, gdje je broj katolika za godinu dana narastao za 6.799.000 osoba. U Africi je broj katolika porastao za 2.194.000, u Aziji za 2.020.000 i u Oceaniji za 287.000. Jedino je u Europi broj katolika smanjen za 5.538.000.

BROJ STANOVNIKA I KATOLIKA PO POJEDINIM KONTINENTIMA

KONTINENT	BROJ STANOVNIKA	U ODNOSU NA GODINU PRIJE	BROJ KATOLIKA	U ODNOSU NA GODINU PRIJE
SVIJET	5.740.090.000	+52.716.000	995.128.000	+5.762.000
Afrika	741.918.000	+16.068.000	109.271.000	+2.194.000
Amerika	781.147.000	+15.600.000	491.165.000	+6.799.000
Azija	3.509.901.000	+46.621.000	103.230.000	+2.020.000
Europa	685.295.000	-26.202.000	283.415.000	-5.536.000
Oceanija	28.829.000	+629.000	8.047.000	+287.000

Uz gornju tablici valja upozoriti na brojke koje se odnose na Europu, u kojoj i mi živimo. Te se brojke sigurno u određenoj mjeri tiču i nas. Prvo što treba spomenuti je smanjenje broja stanovnika za 26.202.000. Jedan dio od ovoga broja odnosi se na stanovnike bivšega Sovjetskog Saveza koji se računao u Europu, a raspadom pripao je Aziji. No sigurno nije zanemariv broj koji se odnosi na manje rođenih.

Drugo što je zamjetljivo jest velik pad broja katolika. Za samo godinu dana u Europi je pet i pol milijuna katolika manje nego prethodne godine. U usporedbi to je više nego sav hrvatski narod.

POSTOTAK UDJELA KATOLIKA U UKUPNOM BROJU STANOVNIKA

Prema ovoj statistici, udio katolika u cjelokupnom pučanstvu zemlje je 17,34%. Govoreći u postocima, katolici su u ukupnom stanovništvu našega planeta po kontinentima zastupljeni ovako:

U Americi je 62,88% katolika od ukupnog broja stanovnika, u Europi 41,36%, u Oceaniji 27,94%, u Africi

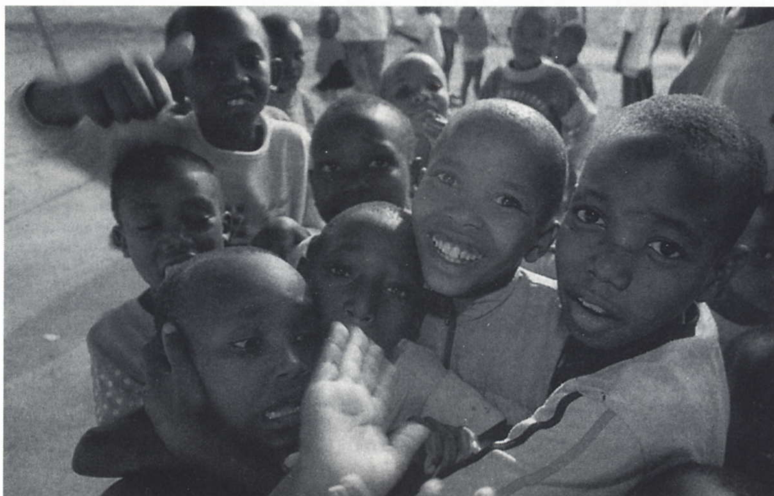

14,73%, i u Aziji svega 2,95%.

Gornji podatak mora nas siliti na razmišljanje. Dvije tisuće godina nakon Isusova dolaska niti jedna petina čovječanstva ne pripada Katoličkoj Crkvi (tek 17,34%). Tko bi mogao izračunati koliki bi broj bio onih koji su kroz protekla dva tisućljeća umrli a da nisu čuli za Isusa i Njegovu ljubav. Posebno je tragično stanje u Aziji gdje žive tri petine čovječanstva. Tamo nisu ni tri katolika na stotinu stanovnika. Kada se pogleda koja su to ogromna prostranstva i koliki broj ljudi, može se zaključiti da Crkve tamo i nema, osim u nekoliko zemalja. Kolika polja dozrela za žetvu, a radnika sve manje i manje.

UDIO POJEDNIH VJERA U UKUPNOM BROJU STANOVNIKA U SVIJETU

Koncem 1996. godine na našem planetu živjelo je oko 5.740.000.000 stanovnika
Od ukupnoga broja stanovnika
kršćana je bilo 1.976.519.00,
katolika 995.128.000,
muslimana 1.076.600.000,
koji ne pripadaju ni jednoj religiji 980.250.000
hindusa 790.500.000,
budista 390.600.000,
ateista 240.900.000
pripadnika novih religija 150.800.000
pripadnika plemenskih religija 93.700.000
sika 20.900.000
židova 19.920.000

BROJ BISKUPA U SVIJETU I PO KONTINENTIMA

KONTINENT	UKUPNO	SVJETOVNI	REDOVNIČKI	DOMAĆI	STRANI
SVIJET	4.375 (+56)	3.250 (+35)	1.125 (+21)	3.664 (+27)	711 (+29)
Afrika	544 (+3)	203 (+3)	142 (=)	423 (=)	121 (+3)
Amerika	1.646 (+21)	1.113 (+12)	533 (+9)	1.337 (+8)	309 (+13)
Azija	602 (+17)	426 (+9)	176 (+8)	510 (+15)	92 (+2)
Europa	1.464 (+11)	1.232 (+9)	232 (+2)	1.317 (+3)	147 (+8)
Oceanija	119 (+4)	77 (+2)	42 (+2)	77 (+1)	42 (+3)

Brojevi u zagradi na gornjoj tablici označavaju porast ili pad u odnosu na prethodnu godinu. Pada u broju biskupa zapravo nema ni na jednom kontinetu. Skoro svi kontinenti bilježe porast broja biskupa.

BROJ SVEĆENIKA U SVIJETU I PO KONTINENTIMA

KONTINENT	UKUPNO	DIJECEZANSKI	REDOVNIČKI
SVIJET	404.336 (-414)	262.899 (+481)	141.437 (-895)
Afrika	24.679 (+757)	14.124 (+703)	10.555 (+54)
Amerika	120.082 (+253)	72.986 (+728)	47.096 (-475)
Azija	39.404 (+768)	23.075 (+619)	16.329 (+149)
Europa	215.062 (-2.213)	149.901 (-1.598)	65.161 (-615)
Oceanija	5.109 (+21)	2.813 (+29)	2.296 (-8)

Brojevi u zagradi sa znakom plus ili minus označavaju je li u proteklој godini više ili manje svećenika u odnosu na prethodnu godinu na dotičnom kontinentu.

U gornjoj tablici vrijedno je zamijetiti dvije činjenice:

1. Drastičan pad svećeničkih zvanja u Europi, kako dijecezanskih tako i redovničkih. No nije to neočekivano. Već nam je to na neki način dala naslutiti tablica o padu broja katolika u Europi. Ako je manje katolika, normalno je da je manji broj i svećenika.

2. Istodobrno s padom svećeničkih zvanja u Europi pa donekele i u Americi i Oceaniji broj svećenika kako dijecezanskih tako redovničkih porastao je u misijskim područjima - u Africi i u Aziji.

BROJ ČASNE BRAĆE, ČASNIH SESTARA I KATEHETA U SVIJETU I PO KONTINENTIMA

KONTINENT	ČASNA BRAĆA	ČASNE SESTRE	KATEHISTI
SVIJET	58.967 (-548)	828.660 (-9.301)	1.548.633 (+1.145.499)
Afrika	6.986 (+351)	48. 693 (+1.121)	324.849 (+24114)
Amerika	17.743 (-119)	244.922 (-3.174)	741.069 (+706.864)
Azija	7.155 (+77)	126.305 (+2.214)	183.299 (+86.481)
Europa	24.998 (-790)	396.868 (-9.197)	322.758 (+322.698)
Oceanija	2.085 (-67)	11.872 (-265)	12.658 (+5.342)

Ovo je treća tablica koja nam pred oči stavlja istu činjenicu: pad duhovnih zvanja u takozvanim civiliziranim društvima (Amerika, Europa, Oceanija), a porast tih istih zvanja u Trećem svijetu. Zamjetljivo je da se pad broja časnih sestara u svijetu skoro poklapa s brojem pada u Europi.

BROJ SVEĆENIČKIH KANDIDATA (BOGOSLOVA I SJEMENIŠTARACA) U SVIJETU I PO KONTINENTIMA

KONTINENT	BOGOSLOVI	SJEMENIŠTARCI
SVIJET	105.870 (-476)	108.951 (-3.684)
Afrika	18.156 (+367)	41.284 (-283)
Amerika	33.043 (-500)	24.548 (+672)
Azija	25.169 (+280)	23.403 (+883)
Europa	28.641 (-710)	19.261 (-5.036)
Oceanija	861 (+87)	445 (+80)

I u ovoj rubrici brojevi u zagradi govore o odnosu (povećanju ili smanjenju) na prethodnu godinu. Kao i dosada u ovoj rubrici, podaci koji se odnose na Europu govore sami za sebe.

SOCIJALNOZDRAVSTVENA SKRB CRKVE

U mnogim zemljama svijeta Crkva je preuzela samaritansku skrb o osobama o kojima se nema tko drugi brinuti. Donji podaci odnose se na ustanove koje financira Crkva iz svojih fondova.

KONTINENT	BOLNICE	DISPANZERI	GUBAVILIŠTA	STAR. DOMOVI	SIROTIŠTA	DJEČJI VRTIĆI
SVIJET	5.212	17.094	883	12.241	8.041	10.344
Afrika	805	3.971	393	461	702	1.142
Amerika	1.825	5.924	95	3.215	2.097	5.024
Azija	1.048	3.204	387	1.242	2.835	2.056
Europa	1.394	3.828	6	7.058	2.168	2.043
Oceanija	140	167	2	265	239	79

ŠKOLE I BROJ POLAZNIKA

U cijelom svijetu Katolička Crkva vodi:
57.268 predškolskih ustanova s 5.226.265 polaznika,
84.027 osnovnih škola s 25.020.462 polaznika,
34.277 viših škola s 13.624.129 polaznika.
Brigom Katoličke Crkve školuje se 1.329.860 polaznika visokih škola i 1.923.471 polaznik sveučilišta.

Pripremio: Anto Burić

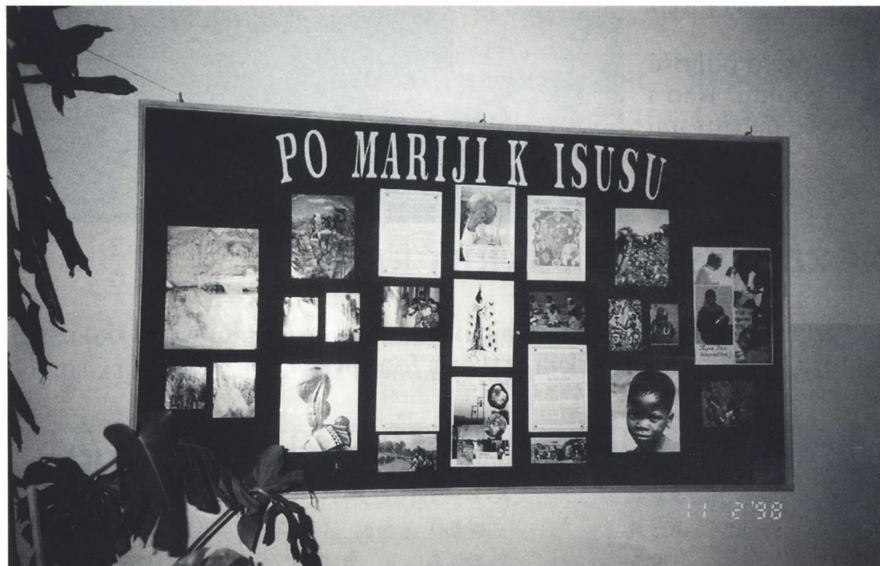

"MAKSIMILIJAN KOLBE"

MISIJSKA ZAJEDNICA BOGOSLOVA IZ SPLITA

Dvadeset drugoga siječnja 1999. u 20 sati u velikoj dvorani na Teologiji u Splitu Misijska zajednica bogoslova "Maksimilijan Kolbe" organizirala je susret prijatelja misija. Susret je nosio naziv "RUANDA, MOJA DRUGA DOMOVINA".

Susret je počeo čitanjem dijela Poslanice Rimljanima (Rim 15, 14-22) Slijedio je kratak uvod kojim se okupljenima obratio don Mladen Parlov, duhovnik u splitskoj bogosloviji i voditelj misijske zajednice. Na početku nam je pročitao poruku koju je za ovu prigodu uputio mons. Slobodan Štambuk, nacionalni direktor Papinskih misijskih djela. Izdvajamo nekoliko redaka: "Dragi zaljubljenici u misije. Žaleći što nisam u mogućnosti biti s vama na misijskom susretu u Splitu, ovim putem rado vam upućujem pozdrav i dobre želje. Uime Papinskih misijskih djela i naših misionara diljem svijeta osobito vam preporučujem da uznastojite ljude, djecu osobito, oduševiti za sveto misijsko djelo. Smatram da su mladi i nadobudni bogoslovi i njihove kolege vrlo prikladno oruđe kojim se mogu uraditi tolike divne stvari za Boga i duše. Neka u hodu prema Velikom jubileju 2000. i vaše sveto zrno bude sretna sigurnost za sutra, za druge. A Marija, Kraljica misija, neka vas i sve zaljubljenike u misijsko djelo čuva na moru života i dade vam stići u luku vaših plamenitih i plemenitih želja. Pozdravljam sve sudionike. Zahvaljujem na pozivu. Molim s vama da Gospodar povijesti i duša 'pošalje brojne radnike u žetvu svoju'. Bog vam blagoslovio i srca i duše, pameti i volju i on učinio preko vas velika djela."

Ukrašeni pano za Misijsku nedjelju u CBS-u u Splitu

Nakon pročitane poruke poticaja i ohrabrenja slijedila je misijska pjesma "Tamo gdje palme cvatu" koju su otpjevali splitski bogoslovi zajedno s uzvanicima koji su nas iznenadili došavši u tako lijepom broju, njih 120. Zatim je glavnu riječ preuzela bivša misionarka sestra Krucifiksa Ivelić, Služavka Maloga Isusa, koja nas je uvela u svijet Ruande, Ruande "moje druge domovine" kako je i same sestre vole nazivati. Predavanje je započelo glazbom "MISSION" E. Morriconea koja je ujedno bila i podloga u toku cijelog predavanja. Tumačenje i opis života, radosti, ali nažalost i tuge, sestre su, ponesene duhom, iznijele lijepe i ugodne trenutke provedene u Ruandi, imajući na prvom mjestu na umu Onoga zbog kojeg su se odrekle svog života ovdje u domovini i otišle Mu služiti u daleki svijet "malom zaboravljenom crnom čovjeku".

Poruka ovog susreta je upućena u prvom redu mladima koji bi trebali biti novi sigurni temelj novih misija u trećem tisućljeću. Kako bi okupljenima što bliže i vjerodostojnije prikazale život i djelovanje u misijama, sestre su pomoću dijapozitiva to i dočarale.

Na kraju susreta okupljenima su ponuđeni na prodaju razni predmeti s misijskim prizvukom. Novac prikupljen od prodanih predmeta namijen je misionarima u Africi za njihove pojedinačne potrebe.

Prigodom ovog susreta tiskan je plakat koji je postavljen po gradu Splitu, ponajviše po samostanima, koji je pozivao na susret sve one koji žele biti prijatelji misija ili zbog svoje radoznalosti upoznati život u misijama.

Uime Misijske zajednice bogoslova "Maksimilijan Kolebe" iz Splita

Don Mladen Parlov, duhovnik
Meštrović, M. Žuvela, J. Banić

Preveo: prof. Siniša Turina

Nakon 15 godina građanskog rata

Sudan zaboravljen od svijeta

Put do mira još je dug i trnovit a više slijedi ekonomsku negoli logiku političkoga pomirenja

Od 1983. godine do danas krvavi rat u Sudanu tisućama ljudi donosi smrt, razaranja i bijedu. Uzroci sukoba nastali su 1956. godine kada je zemlja stekla neovisnost i kada su skupine s muslimanskog sjevera zemlje, u čijim je rukama bila moć, počele silom nametati islamizaciju cijele zemlje.

Sudanska vlada pak čini sve što je u njenoj moći kako bi se sudanski kršćani marginalizirali i tvrdi kako oni predstavljaju manjinu koja nema nikakva značenja za život zemlje.

Riječ je o fundamentalističkoj ideologiji koja je potpuno obezvrijedila "dijalog života" između kršćana i muslimana.

Usprkos tomu, sudansko se pitanje ne može svesti isključivo na "vjerski rat". Naime, u Sudanu s jedne strane imamo izgladnjeli i napaćeni narod, ali tu je i ogromno rudno bogatstvo, poglavito nafta. Upravo to "crno zlato" predstavlja glavni ulog u pregovorima između vlasti u Khartoumu i južnosudanskih ratnika, pripadnika Narodne oslobodilačke vojske Sudana (SPLA). Propast mirovnih pregovora koji su vođeni u više navrata tijekom svih tih godina jasno pokazuje kako je put do mira još dug kao i da pravila više diktira ekonomija nego politika.

Suočeni s takvim stanjem stvari, pitamo se možemo li se još uopće nadati u rješenje sudanske krize? Budućnost je po mišljenju brojnih promatrača vezana uz dva osnovna čimbenika. To je prije svega interes međunarodne zajednice u odnosu na ovu zemlju. U trenutku dok pišemo ove retke, čini se kako Sudan ne predstavlja neki naročiti prioritet za Vijeće sigurnosti UN i međunarodnu diplomaciju. Ne smijemo zanemariti ni napore koje ulažu svi oni, kršćani i muslimani, koji vjeruju u suživot i mir uz poštivanje svih postojećih razlika.

Poželjno je da svi na svoje vjerske vrijednosti gledaju kao na smjernice i uporišne točke za zajedničko djelovanje. Za neke je to čista utopija, a za druge izazov.

Među ovim posljednjima ističe se lik Mahmouda Mohammeda Tahe, muslimanskog mučenika tolerancije kojeg je dao pogubiti predsjednik Gaafar Nimeiri 18. siječnja 1985. Taha je predlagao pomirenja islama s vjerskom slobodom, ljudskim pravima i jednakošću spolova. Na nov je način čitao sveti Kur'an, jasno odjeljujući religioznu dimenziju kuranske objave, koja ostaje nepromjenljiva i univerzalno valjana, i političku dimenziju koja se povezuje s povijesnim okolnostima i kako je podložna promjenama. Zahvaljujući takvoj dalekosežnoj viziji, u Khartoumu je započeo dijalog. Njegovo se mučeništvo razlikuje od mučeništva nekih integralista koji muslimanskog vjernika vide kako "ubija boreći se na Alahovu putu sve dok i sam ne bude ubijen". Misao Tahe i njegovih učenika (Republikanska braća) i danas se čini jedinim rješenjem u zbrci koja vlada u sudanskome društvu koje po svojoj naravi predstavlja mješavinu etničkih skupina, vjera i kultura. Svako razmišljanje o budućnosti obvezatno kreće putem koji je zacrtao ovaj mučenik i kojim su nastavili njegovi sljedbenici. On uspješno dokazuje kako se i u islamskome svijetu mogu naći otvorene i prosvijetljene ličnosti, otvorene za sve vrijednosti. Danas, trinaest godina nakon Tahina mučeništva, sigurni smo da će sjeme života koje je on posijao u tkivo sudanskog društva kad-tad uroditi obiljem plodova.

Burundi - Stota obljetnica prvog krštenja

Nadbiskup Gitege mons. Simon Ntamwana, predsjednik Biskupske konferencije, sjetio se prilikom jedne svečane mise prvog krštenja u ovoj zemlji 1994. godine kada je izbio krvavi sukob između plemena Hutu i Tutsi. Mons. Simon Ntamwana bio je aktivni mirotvorac.

Burundi - Nada za mir u Burundiju

Sedamnaest burundijskih frakcija postiglo je sporazum o početku pregovora koji bi mogli označiti kraj građanskog rata koji u toj zemlji bjesni još od 1993. godine. Taj je rat do danas odnio oko 200.000 života. Riječ je o skupinama većinskih Hutua i manjinskih Tutsija koji su na vlasti. Promatrači izražavaju vrlo oprezan optimizam s obzirom na političku nestabilnost čitave regije Velikih jezera.

Gvineja Bisau - Apel za pomoć izbjeglicama

Talijanski misionari odaslali su SOS vapaj za spas stotina tisuća izbjeglica iz ove male zapadnoafričke zemlje, žrtava okrutnog građanskog rata. Nedostaju hrana i pitka voda a pojavile su se i prve epidemije kolere. Civili su prepušteni sami sebi i nalaze se na brisanom prostoru između lojalističke vojske i golpističkih skupina. Senegalske trupe intervenirale su kako bi dale potporu vladi Gvineje Bisau, bojeći se da se pobunjenici ne bi ujedinili s neovisnim policijama u bogatoj senegalskog regiji Casamance.

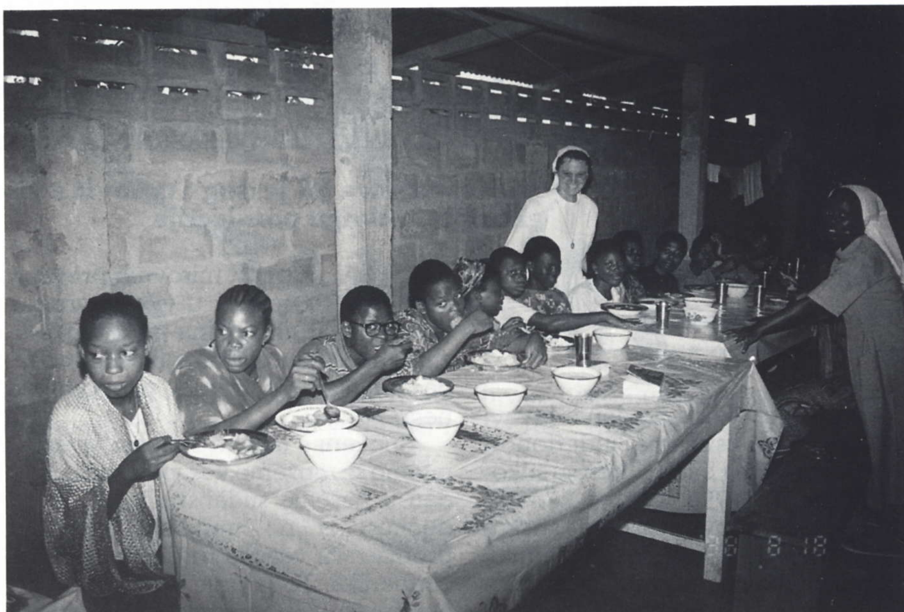
Mozambik prodaje zemlju kako bi platio ratnu štetu

U Mozambiku se ulažu ogromni napori kako bi se zemlja obnovila - piše nam misionar pater Benedetto Diellesi. Mozambička vlada prinuđena je dio nacionalnog bogatstva ustupiti inozemnom kapitalu, tako da bi s vremenom čitava zemlja mogla biti prepuštena na milost i nemilost stranaca. Portugal, Južnoafrička Republika i Ujedinjeno Kraljevstvo pokrivaju 60% takvih investicija. No, ljudi to ne žele gledati skrštenih ruku. Sve su brojnije poduzetničke inicijative, poglavito na području razvoja malih poljoprivrednih gospodarstava i tercijarnih djelatnosti. Velika smetnja dinamičnijem razvoju Mozambika je i inozemni dug koji je već dostigao vrijednost od 5,9 milijardi dolara, a to je četiri puta više od bruto nacionalnog proizvoda.

DOBRO MI DOŠEL PRIJATEL (6)

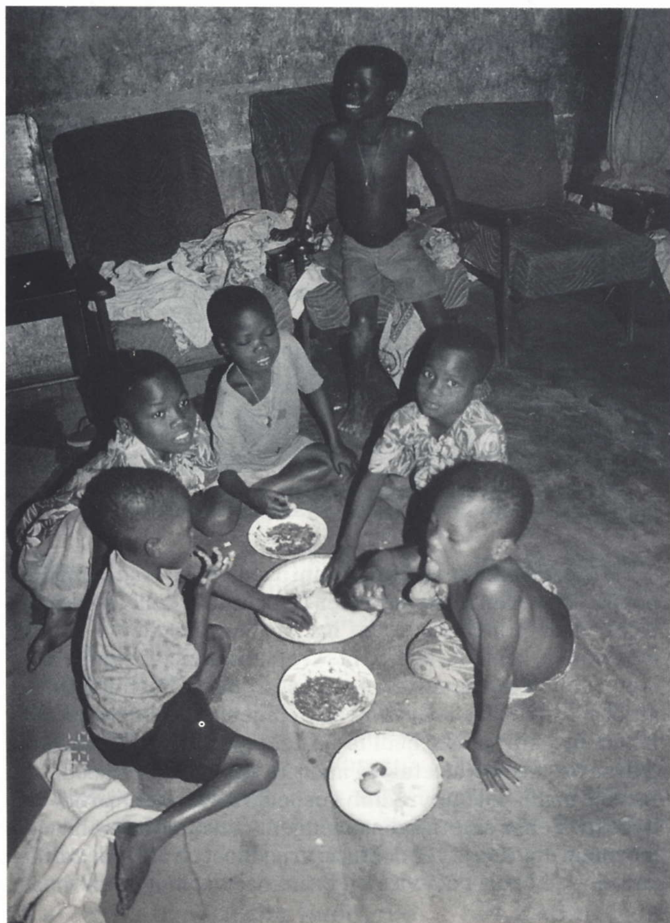
Tekst i slike: Anto Burić

MAJČINA LJUBAV NE RAZLIKUJE DJECU

Nastavljam razgovor s našim sestrama misionarkama u Beninu koje brinu o neishranjenoj djeci.

" Imali smo primjer da je jedna žena imala iz dva poroda šestero djece. Dva puta trojke, i svi ostali živi. Prvi imaju tri godine a ovi drugi nekoliko mjeseci. Svi moraju jesti. Troje mlađih mi zbrinjavamo jer ih majka ne može dojiti a nema im što dati. Sestra koja dijeli brašno uvijek malo nadoda za onih troje starijih. Međutim, tih troje mlađih nije napredovalo. Nisu bili bolesni, trebali su dobivati na težini. Kad je sestra upitala majku daje li svu količinu brašna koju dobije samo tim troma mlađe djece, majka je priznala da daje i onima starijim. Tada je sestra rekla: Nemoj tako. Donesi i tih troje pa ćemo dati i njima. Nemoj krasti od onih. Umrijet će."

EUROPA I AMERIKA NEMAJU MLIJEKA DA SPASE ŽIVOTE MALIH AFRIKANACA

"Mnoge majke su i same bolesne ili izgladnjele pa nisu u stanju dojiti djecu. Malo tko zbog siromaštva može imati kravu ili kozu. Nemaju je za što kupiti i nemaju je gdje kupiti. Djeca takvih majki umiru. Mlijeka nemaju a za drugu hranu nisu dorasli. Prije smo dobivali mlijeko u prahu pa smo ga miješali s ovim brašnom. Sada ga više ne dobivamo. Jedna organizacija iz Europe otkazale je daljnje slanje uz obrazloženje da ni sami nemaju. Zato ne možemo primati djecu koja ovise samo o mlijeku. Brašno nam daje jedna američka katolička organizacija. Prije smo išli u Cotonou po njega. Oko 100 kilometara. Sada nam ga dovezu na pola puta od nas. Organizacija koja nam daje kukuruzno i sojino brašno redovito dolazi u kontrolu. Ako se u magazinu ne slaže u jednu litru ulja ili kilogram brašna, odmah pitaju što je s tim. Sestra Danijela, koja je za to zadužena, svaki mjesec daje izvještaj koliko je imala djece, koliko je izdala brašna kukuruznog i sojinog i koliko ulja. Kod nas je uvijek kod kontrole bilo u redu. To je razlog da imaju veliko povjerenje u nas. Ima još centara koji dobivaju pomoć, ali ne ove vrste. Mi smo je-

dine koje se brinemo o izgladnjeloj djeci. Ostali dobivaju onu, reklo bi se općenitu pomoć koja se daje siromašnima. Naša je specijalnost spašavanje od smrti izgladnjele djece.

PROBLEM CRIJEVNIH BOLESTI KOD DJECE

Spomenula sam da ovdje ima puno djece koja imaju crijevne bolesti. Ta djeca ne mogu napredovati uz kukuruzno brašno. Jedno dijete smo imali godinu dana a da nije dobilo ni kilogram na težini. Oni su vjerovali da su mu to napravile vještice i da ono mora ostati tako malo. Dijete je bilo tri godine, a bilo je teško samo pet kilograma. Tražili smo da majka s djetetom ostane ovdje u selu. Kupile smo grisa i svaki dan smo mu mi kuhale pšenični gris na mlijeku. Kad smo ostale bez grisa a nismo imale za što kupiti, prešle smo na brašno. Dijete je za kratko vrijeme za svega mjesec dana dobilo kilogram na težini.

Možda nije suvišno reći da djecu ne klasificiramo ni po čemu. Ni po vjeri ni po pripadnosti plemenu. Za većinu djece ne znamo ni tko su ni što su. To nas uopće ne zanima. Naša jedina kategorizacija jest izgladnjelost. Isto je i s odraslima. Osoba je bolesna i treba joj pomoći. Hoće li oni vidjeti u nama i našem djelovanju vrijednost kršćanstva pa sami potražiti da se krste, to ovisi o njihovoj slobodnoj volji. Mnogo ih je koji upravo zbog toga, zahvaljujući našem radu, traže Katoličku Crkvu.

Za ono što im činimo tražimo minimalnu naknadu za dobiveno. Uz to što im pomažemo, mi ih pomalo i učimo. Ne želimo ih učiti da dobiju badava. Treba ih učiti da je to netko zaradio. Tako onda više cijene dobiveno. Mnogo, jako je mnogo slučajeva gdje nemate ni srca ni duše tražiti. Međutim, ta sirotinja neće nikada ostati dužna. Većinom dođu sa svojim skromnim darovima. Donijet će vam recimo voća. Neće dati svome djetetu bananu. Donijet će nama ovdje. Donesu nam u košarici kikirikija. Svaka majka ima osjećaj zahvalnosti i na taj način tu svoju zahvalnost i izražavaju. Donesu od svoje sirotinje. To što imaju, to donesu. Kad smo na filijali, onda negdje oko 2 sata znade netko donijeti sestrama naranču, jer znaju da nismo ništa jele.

- Nastavlja se -

Čitateljima Radosne vijesti, svima kojima su misije na srcu na poseban način dobročiniteljima misija

Radostan i veseo Uskrs

želi

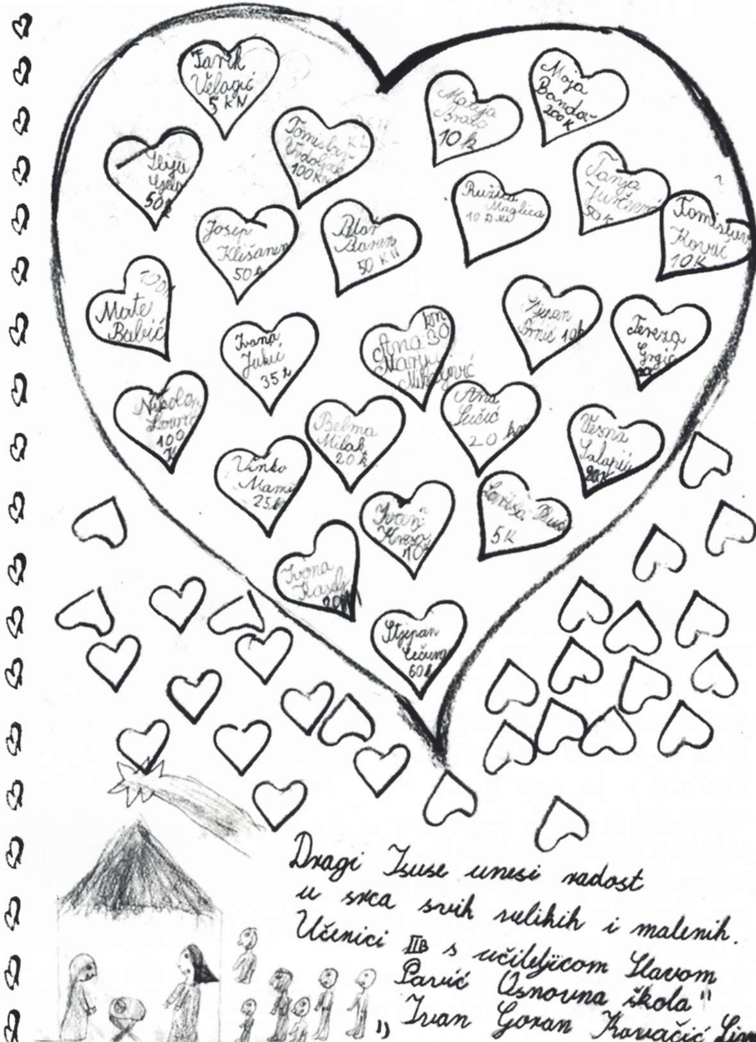
osoblje Misijske centrale i uredništva Radosne vijesti

Vjeroučenici šestih, sedmih i osmi razreda OŠ braće Radića iz Pakraca s vjeroučiteljicom Marinom

Dragi prijatelji!

Javljamo vam se iz župe Pakrac koja je u domovinskom ratu jako stradala. Poslije Vukovara na ljestvici jačine razaranja u ratu smo - drugi. Mnoge naše obitelji i sada teško žive od slabih ili gotovo nikakvih primanja. No, za nas djecu uvijek se nađe pokoja žvakaća, keks ili čokolada. Ali, kad nam je vjeroučiteljica Marina govorila o strašnoj sudbini djece Afrike, a o tome se često čita i u novinama - kako umiru svakodnevno mala djeca jer nemaju ni komadić kruha - odlučili smo se na akciju. Ona možda i nije tako velika i to je samo mala kap ili pak mrvica. Vjerujemo od srca je svakoga onoga tko se kroz dva mjeseca odricao onih slatkiša koje možemo dobiti i

tako smo skupili ovu svotu novaca koju vam rado šaljemo (2.300,00 objavljeno u rubrici "GLADNI", RV 2/99) i vjerujemo da će biti na pomoć misijama i misionarima. Ponajprije voljeli bismo da ide onima koji umiru zbog siromaštva! Zato vas molimo za povratnu informaciju što se dogodilo s našim darom! Kome je on, barem malo - jer nije velik - pomogao!

Hvala i Božji blagoslov.

SVI SMO MI MISIONARI

Isus je došao k nama da nam navijesti Radosnu vijest. Očitovao nam je i dobrotu nebeskoga Oca; pokazao nam je put k spasenju. Njegovo djelo spasenja danas nastavlja Crkva. Crkva je misijska, a poslanje je primila od Isusa. On šalje u svijet svoje apostole riječima: "Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga" (Mt 28,19). Svaki kršćanin, vidljivi ud Crkve, ima važnu ulogu u misijskom poslanju, na koje je pozvan po sakramentu krštenja. Da i mi možemo djelovati kao misionari, ne samo u dalekoj Africi ili Indiji, nego u našoj obitelji, ulici i školi, pokazali su i ove školske godine učenici OŠ Marina Držića, Lovre pl. Matačića i "Rapska", Zagreb, zahvaljujući pročelniku misijskog ureda vlč. Anti Buriću koji je ove godine zajedno s varaždinskim biskupom Markom Culejem pohodio naše misionare u Beninu i od toga posjeta nam darovao fotografije i tekst. Od darovanih fotografija mi smo u školama načinili malu izložbu. Kroz izložbu smo djeci približili uvjete i poteškoće u kojima žive ti ljudi i naši misionari. Izložba je bila od velike koristi te potakla sve nas na izgradnju zajedništva, Božje obitelji, jer smo svi djeca nebeskog Oca.

(Uz pismo stigao je i dar od 2.400,oo kuna koji je objavljen u RV 12/98 u rubrici MISIJE.)

Evo i nekoliko zapažanja same djece:

ANA MARIJA: Mi ljudi kao djeca Božja živimo na ovoj Zemlji. Nekima je dobro a nekima loše. Mi imamo sreće jer nam je Bog dao sve potrebno za život. U Africi, državi Benin, ima mnogo gladne, bolesne i iznemogle djece i odraslih. Njima puno toga nedostaje što mi imamo. Stoga si moramo postaviti pitanje kako i na koji način možemo pomoći tim ljudima. Neki su ljudi odlučili darovati im svoj život, zovemo ih misionarima. Za njih moramo moliti i zahvaliti dragom Bogu za njihovu požrtvovnost. No, mi koji živimo ovdje također moramo zahvaliti Gospodinu što nam preko roditelja daje sve uvjete za život, te i mi trebamo biti misionari šireći svoju vjeru i ljubav među prijateljima, imajući na pameti onu gladnu i ispaćenu

VANJA: Naš velečasni nam je donio kasice, govorio nam je o misijama i našim misionari- ma koji djeluju u Beninu. Naglasio je da i mi trebamo biti misionari u svojoj sredini svjedočeći Isusa. Posebno mi je bila zanimljiva izložba sa slikama iz misija na našoj oglasnoj ploči. Kada sam vidjela male, jednostavne, siromašne kućice od blata i čitala da mogu ostati bez njih kada padaju jake kiše, bilo mi je žao tih ljudi. Osobito me je rastužilo kada sam vidjela siromašnu djecu koja nemaju najosnovnijih sredstava za život i mnoga su izgladnjela, a divila sam se časnim sestrama koje im pomažu. Tako sam preko ove izložbe shvatila da oni teško žive i odlučila sam u kasicu više štedjeti da mogu pomoći toj djeci.

PROGNANIK iz Vukovara u kasicu je stavio poruku: Dragi prijatelju, primi ovaj mali darak koji ti dajem od srca. Meni je bilo teško kada sam ostao bez svoje kuće u ratu, a znam da je i tebi teško jer nemaš kruh svagdašnji. Molit ću se Isusu da se nađe dobrih ljudi.

Drago uredništvo Radosne vijesti!

U župi sv. Vida u Brdovcu, mjestu u blizini Zaprešića, osnovana je grupa malih misionara. Na prvom sastanku dogovorili smo se što ćemo sve raditi kroz ovu vjeronaučnu godinu: molit ćemo za naše misionare i skupljati novac za misije svojim radom. Upravo zato već na slijedećem sastanku pravili smo božićne čestitke. Prodavali smo ih kod crkve i dobiveni novac odredili za naše hrvatske misionare koji žive i rade u Beninu

I dok vam šaljemo naš prilog, obećavamo i dalje svakodnevnu molitvu za naše misionare i sve ih od srca pozdravljamo

Verena Ištuk i mladi misionari iz Brdovca

(Uz pismo prilog od 300,00 kuna.)

VLČ. VLADIMIR TRKMIĆ

MISIJE U KINI U 19. I 20. ST.

(10) NASTAVAK

KINESKI ZID I MISIJE

Oduvijek u kineskom narodu postoji neka zatvorenost, Kineski zid koji Kinu dijeli od ostaloga svijeta, neko ljubomorno čuvanje svojih vlastitosti, svoje kulture i svega što pripada samo tom narodu. Ako je taj Kineski zid doista i postojao, to je trebalo poštovati kao što je to poštivao o. M. Ricci. Mao Ce-Tungova politika odcijepila je Kinu od svijeta, katolike od Rima. Papa Pavao VI. se zalagao da normalizira diplomatske odnose s Kinom pa je zato tražio da Kina bude primljena u Ujedinjene narode. Apelirao je na Mao Ce-Tunga da se založi za mir u Vijetnamu. Papa Pavao VI. pokušao je pozvati neke kineske biskupe na koncil, obnoviti kontakte s kineskom Crkvom, ali sve to nije urodilo plodom. Jedina veza između Svete stolice i Kine koja je ostala neprekinuta tokom cijelog razdoblja od o. Riccija do danas je "veza pekinškog sveučilišta i njegove zvjezdarnice s europskim Isusovcima koja nije prekinuta kroz stoljeća: čak i u doba kad je Katolička Crkva u Kini, poslije 1939. bila odsječena od ostalog svijeta. Rimski Isusovci, koji upravljaju papinskom zvjezdarnicom, redovito su primali bilten pekinške zvjezdarnice, u kojem je osim znanstvenih tekstova bilo i društveno političkih vijesti" *(Kineski običaji uvedeni u misnu liturgiju, GK 1973/17, str. 4).*

MISIJSKI VELIKANI

SIMEON LOURDEL

misionar, apostol Ugande

Piše: Ilija Doborski

Četiri dana nakon izbora za Petrova nasljednika, papa Lav XIII. potpisao je 24. veljače 1878. dokument kojim imenuje alžirskog nadbiskupa Lavigeriea apostolskim delegatom centralne Afrike, povjerivši to nepregledno područje misionarskom djelovanju bijelih otaca. Dva mjeseca poslije, na uskrsni ponedjeljak, napustila je prva grupa bijelih otaca luku u Marseilleu kojoj je pripadao i mladi Francuz Simeon Lourdel. Grupa je 30. svibnja stigla u Zanzibar gdje su u lučkom gradiću Bagamoyau našli privremeni smještaj kod spiritanaca, odakle će nekoliko tjedana poslije krenuti u unutrašnjost kontinenta. Mukotrpan je bio njihov put. Za prenošenje tereta upošljavali su dnevno i do 300 nosača, od kojih je njih pedesetak znalo odstupiti. Nakon tromjesečnog napornog putovanja, iscrpljeni i bolesni stigli su u Tabor, ozloglašeno mjesto trgovinom crnačkih robova. Zahvaljujući pismenoj preporuci sultana Zanzibara, čiji je guverner upravo u tome gradu stolovao, ovaj im je dodijelio izvan grada kuću za stanovanje. Budući da su njihova materijalna sredstva već bila pri kraju, odlučeno je da se Lourdel i njegov prijatelj Deniaud zapute kralju Mirambu i zatraže njegovu pomoć. Krajem listopada njih se dvojica vratila u Tabor ne sastavši se s kraljem jer se ovaj tih dana nalazio u ratnim pohodima. Ubrzo potom su se misionari u dvije grupe zaputili prema Tanganjici i jezeru Viktorija. Njihov utemeljitelj Lavigerie im je pisao da u blizini mjesta Mzwa osnuju misijsku postaju, a da onda zatraže od kralja Mutesa dozvolu za djelovanje.

Tek poslije Božića, 30. prosinca, petorica bijelih otaca su stigli u mjesto Kagei. 20. siječnja 1879. Simeon Lourdel i brat Amans zaputili su se ugandskom kralju Mutesu, koji ih je odmah po njihovom dolasku strpao u kućni pritvor u obrdanu i napuštenu kolibu. Simeon Lourdel se prisjeća u svome dnevniku: "Bilo je tijesno kao u rupi i mi se skoro nismo mogli pokrenuti. Uz to smo ja i brat Amans bolovali od strašne groznice a često nismo imali što jesti. Sve je bilo u neizvjesnosti, a mi smo se jedino uzdali u Božju dobrotu i u zagovor Majke Božje!"

Krštenje majke i blizanaca u selu Hai Yi u Kini

Papa Pavao VI. se zalagao da se ponovno uspostave diplomatski odnosi s Kinom koji su bili prekinuti dolaskom komunista na vlast. Vatikan je održavao stalne diplomatske odnose s Čang-Kai-Šekovom Kinom na Formozi, a ne sa Mao Ce-Tungovom Kinom. Na papinskoj misi 6. siječnja 1967. u bazilici sv. Petra kada je proslavljena 40. obljetnica imenovanja kineskih katoličkih biskupa, papa Pavao VI. je izrazio spremnost da razgovara s kineskim predstavnicima vlasti. Tom prigodom su prvi put u povijesti bazilike molitve vjernika čitane na kineskom jeziku. Papa je tom prigodom u propovijedi rekao: "Vjerska sloboda u kontinentalnoj Kini nailazi na teške zapreke. Naše saobraćanje je potpuno spriječeno. Ekumenski koncil nije vidio prisutna ni jednog člana tamošnje hijerarhije. Svi su misionari protjerani. Katolička Crkva, i sama ova Apostolska Stolica, optužuje se da je protivnik kineskog naroda. A sve to nema razloga. Katolička Crkva je sa neizmjernom simpatijom gledala na Kinu" *(Papa Pavao VI. izrazio spremnost da razgovara s kineskim predstavnicima vlasti, GK 1967/2, str. 3).*

(Nastavlja se)

Nakon čestih susreta i pregovora koje su bijeli oci imali s kraljem, došao je žuđeni trenutak kada je brat Amanas mogao otputovati na jug s 24 broda i potrebnom posadom koju mu je kralj stavio na raspolaganje za prijevoz misionara i njihove robe, koji su već tjednima punim neizvjesnosti čekali u Kagei. Po dolasku kralj im je darovao 30 junadi i potrebni materijal za gradnju njihovih kuća. Kraljeva srdačnost i otvorenost neobično je razveselila novo pridošle misionare te se ovi ponadaše da će možda uskoro i izvan kraljeve palače moći navijestiti Radosnu vijest spasenja Krista Nazarećanina. Kralj ih je često pozivao k sebi želeći što više saznati o kršćanstvu. U to vrijeme, punih zamornih diskusija ispunjenih čestim nepovjerenjem, Lourdel je svakodnevno s mnogo strpljenja i pažnje odgovarao na kraljeva pitanja. Protumačio im je deset zapovijedi, smisao Crkve i papinstva te pojedinosti katoličkog učenja o sakramentima, o Božjem milosrđu kao i posljednjem sudu. A kada je monarh jednoga jutra zatražio krštenje, reče mu Lourdel bez zaobilaženja: **"Ako se želiš krstiti, moraš se rastaviti od svojih žena, a ubuduće smiješ živjeti samo s jednom ženom!" Na to je kralj završio razgovor.**

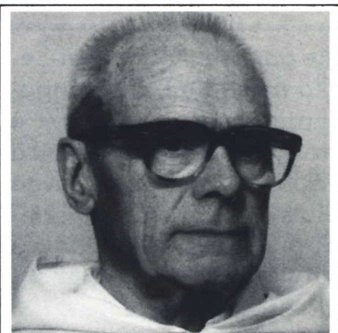
Slijedeći mjeseci bili su za bijele oce ispunjeni optužbama, sumnjičavošću i brigom za kraljevo zdravlje, ali i velikom radošću da se njihovo "malo stado iz dana u dan povećava". Početkom veljače 1880. dvanaest mladih domorodaca sudjeluje u pripravi na krštenja, od kojih su četvorica već na Uskrs primili sakramente krštenja i svete potvrde.

Kada je u siječnju 1881. izbila kuga, patri su savjetovali kralju da pokopa mrtve izvan mjesta stanovanja, što ovaj u svojoj tvrdoglavosti nije prihvatio. Nikakvo čudo da je bolest i dalje nosila živote, a kralja je uhvatila panika. Njegovi su ga čarobnjaci uvjeravali da se Kawumpuli, Bog kuge, može umiriti jedino ljudskim žrtvama, što kralj nije prihvatio.

I pored nesigurnosti koja je vladala u kraljevskoj palači, patri su nastavili vjeronaučnu pouku među kraljevim službenicima i brigom za crno roblje, što nije prošlo bez reagiranja muslimanskih trgovaca robljem. Ovi se nikako nisu mogli pomiriti s činjenicom da su patri kupovali crne robove a potom ih puštali na slobodu, pa su pokušali svim sredstvima diskreditirati njihovo djelovanje. Izgledalo je da se i kralj pridružio trgovcima roblja jer i sam nešto kasnije na jednom skupu izjavio da želi prijeći na islam. Patri i njihovo malo stado od 150 kršćana i katekumena pitali su se svakodnevno što im nosi budućnost. Nakon napada na anglikanske misionare te provale i krađe iz kuća bijelih otaca, Lourdel se 28. listopada 1882. s pratnjom zaputio kralju priopćivši mu da on i njegova subraća žele na slijedećih nekoliko mjeseci napustiti mjesto i poći na odmor u Kagei.

- Nastavlja se -

FR. DRAGO KOLIMBATOVIĆ OP

Iz torbe pučkoga misionara

JESU LI MLADIĆI NAJTVRĐI ORAH"?

Predstavljam se garešničkom župniku gosp. Mati Halaušu. Ali netom sam ga pogledao, našao sam se u nedoumici: Nije li ovaj preda mnom Nikita Sergejevič Hruščov?

"Da! Da! Ne varate se! - reče mi uočivši moju zbunjenost. Ja sam doista dvojnik Nikite Hruščova!"

Obojica smo se od srca nasmijali i - poznanstvo je bilo uspostavljeno, ali meni ni do danas ne ide u glavu da dvojica ljudi mogu do te mjere biti slični jedan drugome, a da nisu međusobno "ni rod ni pomozi Bog". I ne samo slični vanjštinom nego i karakterom. Zacijelo, ovaj "garešnički Nikita" nije nikada skinuo cipelu i njenom petom udarao po stolu ne bi li na taj način svratio pozornost prisutnih na ono što želi reći, kao što je to učinio "ruski Nikita" na jednom zasjedanju u New Yorku, ali je baš kao i on bio uporan u obrani svoga mišljenja. U to sam se uvjerio već sutradan na samom početku misija. Prema uhodanoj praksi iznijeli smo pred vjernike program za cijeli tjedan. Istaknuli smo važnost općih misijskih propovijedi, ali glavno težište stavili smo na tzv. "staleške pouke", jer se na njima mogu detaljnije obraditi pojedini problemi dotičnog staleža. Naravno, najavili smo i posebnu pouku za mladiće. A jer njih općenito smatraju "najtvrđim orahom", ostavili smo je za petak navečer, i to čitav sat po završetku svete mise s općom misijskom propovijedi; praktički, poslije nego se svi vjernici raziđu svojim kućama. Međutim, kad je župnik čuo da smo i za mladiće odredili poseban susret, javno se je usprotivio: "Čemu posebna pouka za mladiće? Zar ne vidite da niti jednoga nema u crkvi?!..." Nisam se dao smesti. Kao odgovor na njegov prosvjed uputio sam apel na sve prisutne, ali posebno na majke, da se kroz predstojeće dane mole i žrtvuju za obraćenje cijele župe, a posebno za obraćenje svoje "velike" djece; neka ih pokušaju nagovoriti da dođu barem u petak na pouku koja je posebno za njih predviđena; ako nikako drugačije, neka ih novcem podmite, samo da se pojave. A kad jednom dođu, već će milost Božja učiniti svoje!...

Vjersko stanje u Garešnici bilo je doista kritičnije nego u okolnim župama. Evo što je o tome napisao otac misionar u knjigu misija neposredno po završetku ovog apostolskog zahvata: "Garešnica je prava selendra. Pod svaku cijenu želi postati grad. Na brzinu usvaja sve negativnosti gradskog života, a pri tome se ne trudi da napusti negativnosti seoskog mentaliteta. Već imaju kinodvoranu. Podigli su i 'dom kulture', ali ne da se u njemu kulturno uzdižu i oplemenjuju, nego da se svake večeri u njemu zabavljaju i luduju sve do jutra. S druge pak strane, još uvijek su žrtve seoskog trača, zavisti, klevetanja i ljudskog obzira. U crkvu sve manje odlaze i to radi neutemeljenog straha od onih koji su na bilo kakvom položaju. Dovoljno je, npr., da koji nastavnik u školi zapita kojeg učenika nije li možda u nedjelju bio na misi kad nije uspio naučiti novu lekciju, pa da radi toga cijeli razred odustane od daljeg dolaženja u crkvu. A pijanstvo je toliko zahvatilo ovaj narod da mnoge obitelji samo što nisu spale na prosjački štap. Takvi ni u crkvu ne dolaze, jer najčešće nemaju što obući. Praktički, Garešnica je doista prava selendra, jer niti je prestala biti selo, niti je postala grad!..."

U ovakvoj situaciji prisutnost i apostolsko djelovanje časnih sestara Klanjateljica Krvi Kristove doista predstavlja snažni doprinos vjerskom životu u ovoj župi. I da toga nema situacija bi sigurno bila mnogo kritičnija. Posebno je udivljenja vrijedno djelovanje č. s. Cecilije. Tijelom sićušna i slabašna, svojom vedrinom i trajnim smiješkom na usnama vrlo pozitivno utječe na sve s kojima dolazi u kontakt, ali naročito na članove župnog zbora koji ona vodi. Još prije početka misija oni su širili glas o našem dolasku i djelovali u duhu Kristova preteče. A to je bilo od dragocjene vrijednosti, jer u komunističko vrijeme Crkva nije imala na raspolaganju nikakva sredstva javnog priopćivanja. Upravo radi tog razloga i mi smo se - misionari - upustili u jedan neuobičajeni način propagiranja svojih misija. U tome nam je pomogao položaj crkve i župnog dvora. Naime, da bi se iz crkve došlo na župni dvor ili iz župnog dvora u crkvu, nužno je trebalo prijeći preko ceste koja je ta dva objekta razdvajala, a koja je inače žila kucavica cijele župe; po njoj je uvijek netko prolazio. A budući da smo i sami često preko nje morali prijeći, to smo vrlo dobro koristili za uspostavljanje kontakata s prolaznicima. Odjeveni u bijele habite, zaogrnuti crnim plaštevima i s većim križem na prsima, bili smo više nego uočljivi. Prolaznici nas nisu mogli mimoići a da nas barem ne pozdrave. A njihov pozdrav poslužio nam je kao odskočna daska da s njima povedemo razgovor; da ih informiramo o razlogu našeg dolaska, da kroz te razgovore osjete da im želimo dobro i da smo im spremni govoriti iz srca, naročito o sreći za kojom svi ljudi čeznu. Naročito mladiće, ukoliko smo se s njima susreli, nastojali smo pridobiti da dođu barem na svoju pouku i da dovedu još kojeg od svojih prijatelja. U razgovoru s njima osjetili smo da im je drago što će njihov susret biti u okrilju noći, zaštićen od znatiželjnih pogleda a s mogućnošću da sami postavljaju pitanja o problemima koji ih tište...

Rezultat navedenih nastojanja nije izostao. U petak navečer u osam sati u crkvi je bilo 69 mladića. Kad je to vidjela s. Cecilija, gotovo je prisilila župnika da dođe u crkvu, pa makar i na jedan trenutak. Bio je šokiran. Nije mogao vjerovati da su svi ti momci iz njegove župe. Redom ih je pitao za ime i prezime da bi se u to uvjerio, a otišao je kao da ne vjeruje svojim ušima...

Pouka se protegnula do poslije deset sati, a nakon toga slijedila je pojedinačna sveta ispovijed i zajednička sveta pričest. Ni jedan od njih 69 nije odustao. A razišli smo se tek poslije pola noći...

Na kraju čujemo iz usta s. Cecilije jedan detalj koji je u najužoj vezi s ovim susretom:

"Jedna od mojih pjevačica ima sina koji za nekoliko dana mora otići na odsluženje vojnoga roka. Najusrdnije ga je molila da iskoristi ovu jedinstvenu priliku - prisutnost otaca misionara - i da se pred odlazak u vojsku pomiri s Bogom. Uspjela ga je nagovoriti ali na večer nije legla na počinak, nego je molila krunicu da se ne bi predomislio i odustao od ispovijedi. A kako se je te večeri vratio svojoj kući poslije ponoći, kao i obično, majka mu je sva zaplakana kroz suze spočitnula: 'Zar nisam zavrijedila da ispuniš barem tu jedinu moju želju pred odlazak u armiju?!...' Uzalud ju je uvjeravao da on dolazi upravo iz crkve, da se je ispovjedio i pričestio zajedno sa svim svojim prijateljima... Nije mu mogla povjerovati, jer kako bi misionar mogao ostati do poslije pola noći u crkvi?! Tek ujutro, kad je došla na svetu misu, ja sam je uvjerila da je sve onako kako joj je sin ispripovjedio, jer da ni ja nisam išla na počinak dok sve nije sretno završilo."

Ne, mladići nisu "najtvrđi" nego, naprotiv, "najmekši orah"; samo im treba pristupiti s prave strane. Čak nije važno tko je taj koji im pristupa; glavno je da oni steknu povjerenje u njega! Zato da je kojim slučajem moj subrat o. Milan Šešnić održao ovaj susret s njima, uvjeren sam da bi bio polučio još veći uspjeh, jer sama činjenica da su se svi ispovjedili ne znači da su to i plodonosno obavili. A takav uspjeh ne postiže blagoglagoljivost nego prava duhovnost, koja kod oca Milana nije bila upitna...

- Nastavlja se -

PRIJATELJI HKR-a ŠKOLUJU BUDUĆE SVEĆENIKE U KAMERUNU

Misijska akcija Prijatelja HKR-a nastavlja se i u 1999. godini

Tko god prati Radosnu vijest u posljednjih nekoliko mjeseci zna da je Hrvatski katolički radio 1. rujna 1998. godine započeto akciju kojom je pozvao Prijatelje na pomoć Crkvi u misijskim zemljama.

Zamolili smo Prijatelje HKR-a za pomoći pri školovanju sjemeništaraca u Kamerunu (Afrika). Naš misionar, vlč. Karlo Prpić je rektor jednog dječačkog sjemeništa Naše Gospe u Ngaundere-u (Kamerun – Afrika).

Odaziv Prijatelja HKR-a je iznad očekivanja. U veljači 1999. prikupljeno je 4.335,00 kuna. Od 1. rujna 1998. do 28. veljače 1999. ukupno je prikupljeno je 24.976,00 kuna.

Prijateljem HKR-a može postati svaki čovjek dobre volje. Prijatelji pomažu uzdržavanju Hrvatskoga katoličkog radija, a povremeno sudjeluju u akcijama poput ove, misijske akcije, Prijatelja HKR-a.

Ukoliko još niste, a imate mogućnost pomoći opstanku i razvoju Hrvatskoga katoličkog radija pristupite krugu prijatelja HKR-a. To možete učiniti ili tako što ćete nazvati na tel. 01/- 460-99-99 ili popuniti pristupnicu i poslati je na adresu:

Hrvatski katolički radio, Voćarska 106, 10000 Zagreb.

Hvala

Jerko Šišić, voditelj projekta Prijatelji HKR-a

PRISTUPNICA

Želim biti Prijatelj Hrvatskoga katoličkog radija!

.... Ime .... Prezime .... JMBG

.... Ulica i kućni br. .... Poštanski br. .... Mjesto

.... Tel. .... Župa / crkva

Označite način(e) uplaćivanja priloga HKR-u

- ❑ svaki mjesec po 10 kuna
- ❑ dvaput godišnje po 60 kuna
- ❑ triput godišnje po 40 kuna
- ❑ odjedanput godišnji iznos od 120 kuna
- ❑ želim uplatiti više od 120 kuna godišnje, pa mi pošaljite uplatnicu bez naznačenog iznosa

.... Datum .... Potpis

Popis Prijatelja HKR-a koji su pristupili misijskoj akciji za pomoć u školovanju jednog svećenika u Kamerunu (Afrika) – u sjemeništu koje vodi vlč. Karlo Prpić

u veljači 1999. (akcija započela u rujnu 1998.)

Soni Banić, Nirvana Kitarović, Višnja Golubić, Lidija Koršoš, Paula Sobol, Antonio Zrilić, Zdenka Tokić, Jelosavka Senj, Vlatko Levačić, Alojzija Kocijan, Branimir Koršoš-Gojak, Tihomila Etlinger, Antonio Zrilić, Mate Matić, Maria Međeral, Branka Maher, Mladenka Pantalon, Slavica Unterweger, Marija Zdenka Prpić, fra Jakov Udovičić, Dinka Sukalac, Marija Golubičić, Ivan Brusić, Antony Picinić, Zorica Čengić, Ivica Čabraja, Branka Tomašević, Slavica Krušec, Damir Šoštarić, Mila Žamić, Stanislav Mlakar, Vladimir Pavlović, N.N., Ankica Kos, Marija Kovač, Katarina Špernjak, Antonio Risović, Marija Čorkalo, Marija Cimerman, Đurđica Stopić, Đurđica Turković, Damir Džalo, Mirjana Zemljak, Anđela Tonšić, Mira Uhoda, Marija Turk, don Ante Jurić, Marija Dujmović, Jasenka Čavrag, Ivan Mlinarić, Vinko Maroević, Stjepan Inkret, Margita Šimonek, Ivana Antolčić, Ivanka Furlanis, Cmiljko Topić, Marica Bunčić, Mario Gabrić, Ante Klarić, Marijan Pavlek, Marija Bogadi-Sesar, Marica Zorko, Ivica Balog, Biserka Zvonarek, Petar Vučak, Goran Novak, Meri Jurišić, Ana Bilas, Nikola Depikolozvane, Nevena Letinić, Tomislav Maras, Tatjana Burić, Marija Grgić, Anđela Bilić, Nikola Petrović, Gordana Tomljenović, Marija Harašić, Marija Senzel, Sanja Fric, Sanja Fric, Stjepan Matoić, Nadica Jankec, Jelena Maričić, Ruža Bolkovac, Blaženka Damjanović, Marijana Kranjec, Miroslav i Lidija Frgić, Marija Prebeg, Luci Sočak.

UJEDINJENI U MOLITVI I SVETOJ MISI

Već nekoliko mjeseci domovinska Crkva povezana je s našim misionarima i oni s domovinskom Crkvom po svetoj misi, moljenju časoslova i privatnim molitvama. Svi smo svjesni snage molitve i puni pouzdanja u Isusovo obećanje da ćemo sve dobiti što ga zamolimo. Naše molitve u kojima smo sjedinjeni s našim misionarima imaju samo jednu nakanu: izmoliti snagu i blagoslov za uspješan rad naših misionara u svjedočenju Isusove ljubavi. Ljudskim silama i umu često su nedokučivi putovi Gospodnji kojima kroči k pojedinoj duši ili pojedina duša k njemu. Eto to ga upravo molimo. Molimo ga da nađe put do onih duša koje ga još nisu upoznale služeći se našim misionarima i misionarkama. U godini smo koja je na poseban način posvećena našemu nebeskom Ocu. Svaki otac voli svoje dijete. A kako nas tek voli Otac koji je i Bog. Uza svu njegovu ljubav dvije trećine čovječanstva ni nakon dvije tisuće godina nisu ga upoznale. Razlog je to da se svi još svesrdnije angažiramo i postanemo tu gdje jesmo misijski djelatnici. Netko darom, netko molitvom i svetom misom, netko žrtvom. Molimo, a Bog će blagosloviti i naše molitve i rad naših misionara.

****

BUDIMO ZAJEDNO U MOLITVI I SVETOJ MISI S NAŠIM MISIONARIMA
ONI MOLE ZA NAS MI MOLIMO ZA NJIH

RASPORED SVETIH MISA I ČASOSLOVA ZA DAROVATELJE:

TRAVANJ 1999.

****

RASPORED PRIKAZIVANJA SVETIH MISA ZA DAROVATELJE

- 6. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Solwezi u Zambiji prikazuje vlč. Stipo Miloš,
- 2. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Kamina u Kongu prikazuje fra Stojan Zrno,
- 6. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Kamina u Kongu prikazuje fra Filip Sučić,
- 13. 4. 1999. svetu misu za darovatelj u misiji Nyantende u Kongu prikazuje fra Ilija Barišić,
- 14. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Mongu u Zambiji prikazuje vlč. Ivica Kordić,
- 19. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Porto Novo u Beninu prikazuje vlč. Franjo Jasčmenica,
- 22. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Ngaundere u Kamerunu prikazuje vlč. Karlo Prpić,
- 23. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Butare u Ruandi prikazuje don Danko Litrić,
- 29. 4. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Kamina u Kongu prikazuje fra Ante Kutleša.

RASPORED MOLJENJA ČASOSLOVA ZA DAROVATELJE

- 7. 4. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Ivka Piplović u misiji Bukavu u Kongu,
- 16. 4. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Renata Vujić u Grazu - Austrija,
- 25. 4. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Maristela Galić u misiji Affamey u Beninu,
- 26. 4. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Beatrica Krstačić u misiji Simoes Filho u Brazilu.

SVETE MISE U DOMOVINI ZA MISIONARKE I MISIONARE

- 3. 4. 1999. svtu misu za misionarke i misionare prikazuje don Zdenko Brlaić u katedrali sv. Duje u Splitu,
- 21. 4. 1999. svetu misu za misionarke i misionare prikazuje mons. Luka Strgar u katedrali u Đakovu,
- 18. 4. 1999. svetu misu za misionarke i misionare prikazuje vlč. Anto Burić u župi Ranjenog Isusa u Vel. Gorici,
- 3, 10, 17. i 24. travnja časoslov za misionarke i misionare moli sestra Sofija Novotny F. C. u Liege, Belgija,
- 6. 13. 20. i 27. u crkvi Corpus Domini u Zagrebu cjelodnevno klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom za misionarke i misionare.

UISTINU, BEZ MENE NE MOŽETE UČINITI NIŠTA (Iv 15,5)

AFRIČKI MISIONARI U MARSEILLEU

Prije 130 godina osnovana je Družba afričkih misionara (nazvanih "bijeli oci") u Alžiru s ciljem Radosnu vijest donijeti u Afriku. Danas, čini se, Afrika dolazi u Europu i afrički misionari s njom: Obratni smjer svijeta? Već pet godina postoji jedna postaja bijelih otaca u Marseilleu sa specifičnom zadaćom.

Katolička Crkva u Marseilleu 1994. zamolila je bijele oce da preuzmu jednu župu u sasvim siromašnom dijelu na sjeveru grada. To je novosnovana župa u kojoj živi šarenilo mješovitih kultura, naroda i religija: Europljana, doseljenika iz različitih zemalja Azije i Afrike a napose Alžira, Tunisa, Senegala, Kameruna, Obale Bjelokosti itd. Od 30.000 stanovnika na području župe oko polovice su kršćani od koji su samo nekoliko stotina aktivni suradnici u Crkvi. Većina drugih priznaju se pripadnicima islama ili budizma. Zadaća je tih misionara, u takvim okolnostima multikulturalnog i multireligioznog miljea, stvoriti jedan prihvatljivi bratski zajednički život.

U župi su došla četiri "afrička misionara" isto tako iz različitih kulturnih regija: jedan Kanađanin, jedan Nijemac, Jedan Francuz i Jedan Uganđanin. Kršćani se prije svega jedni uz druge uče boljem upoznavanju. To se odvija ponajprije kod slavlja euharistije u župnoj crkvi, u molitvenim i liturgijskim grupama, u pripravi na krštenje a potom nastavu drugim religijama. Ekumensku otvorenost svjedoče oni s drugim kršćanskim ispovijestima. Naravno, u župi ima i nekršćana koji iskazuju želju upoznati Isusa Krista. Ima i onih koji kroz katehetsku pouku i primanjem krštenja žele slijediti isti put.

Isto tako trude se misionari i kršćani da stvore prijateljske pokrete i pruže pomoć mnogim muslimanima. Naime, od mnogobrojnih stanovnika, bilo kršćana ili muslimana, mnogi trebaju pomoć u rješavanju svojih problema. Oni se trude zajedno s vladom u odgoju njihove djece da smanje izolaciju njima stranoj zemlji. Kroz društveni odbor za odnose s islamom aktivni kršćani, učitelji i intelektualci trude se da stvore bolje odnose sa svojim islamskim sugrađanima. To je samo jedno od brojnih izvanjskih djelovanja grupe afričkih misionara. U isto vrijeme za kršćane u župi i gradu to bi trebao biti vidljivi znak kako oni svoju misijsku zadaću u takvom mješovitom stanovništvu istinski prihvaćaju.

P. Josef Brunner, bijeli otac
Preveo: Božo Odobašić

GOGATI NISU VIŠE SOLIDARNI SA SIROMAŠNIMA!

Rim, 16. veljače 1999. (IKA) - "Danas solidamost nije u središtu politika vlada i naroda u bogatim zemljama", izjavio je tajnik Papinskog vijeća za pravdu i mir mons. Diamuid Martin koji u razgovoru za međunarodnu agenciju Fides uoči sastanka na vrhu sedam gospodarskih najrazvijenijih zemalja svijeta (G-7) u Bonnu poziva na stvaranje "nove kulture međunarodne solidamosti", jer "sama konkurencija ne vodi održivom gospodarstvu". Izvješće Organizacije za gospodarsku sigurnost i suradnju objavljeno proteklih dana ističe drastično smanjenje pomoći bogatih zemalja zemljama Trećeg svijeta (1997. Godine 11% manje odnosu na godinu 1996).

Osim nedostatka solidarnosti od vladâ, mons. Martin upozorava i na "određeno pomanjkanje povjerenja prema Trećem svijetu, jer vlade država koje su pružale pomoć u prošlosti nisu koristile te fondove pošteno i transparentno". Mons. Martini primjećuje da se sa smanjenjem humanitarne pomoći podudara povećavanje privatnih ulaganja. "Nedavno razdoblje", tvrdi mons. Martini, "planetamih gospodarskih kriza ne pruža stabilnost i sigurnost već samo naizvjesnost. Pouka koju nam daju gospodarske krize jest da je nužno upotpuniti ljudsku protegu i zaštiti osobe u gospodarstvu. Ljudski se odnosi ne mogu temeljiti samo na zaradi. Oni se temelje na drugim vrijednostima poput povjerenja. Načelo slobodne konkurencije kao jedini kriterij za razvoj ne vodi stvaranju održivoga gospodarstva."

Trenutno se samo 4 države (Danska, Norveška, Švicarska i Nizozemska) pridržavaju uputa UN-a o pružanju pomoći siromašnim zemljama jer 0,7% svog brutto nacionalnog dohotka izdvajaju za pomoć razvoju.

AMERIČKA DJECA POMAŽU BOLESNOJ VIJETNAMSKOJ DJECI

Worcester, 16. veljače 1999. (IKA/CNS) - "Djeca za djecu" - naziv je programa koji su pokrenula američka djeca kako bi pomogli bolesnoj djeci u Vijetnamu. Naime, učenica worcesterske katoličke osnovne škole Austin Keeley došla je na zamisao čitajući tamošnje nadbiskupijsko glasilo u kojemu se pisalo o sličnom pothvatu koji je poduzeo umirovljenik Joseph A. Bodanza, a koji u SAD dovodi bolesnu vijetnamsku djecu u bolnice u Bostonu i Springfieldu. Prijedlog osnovnoškolke Austin naišao je u školi na dobar odaziv tako da je dosada prikupljeno više od 300 američkih dolara, a dobiveni su skupljanjem i prodajom boca za recikliranje "Mislimo da je to divna prilika da djeca dođu do djece", istaknuo je predsjednik učeničkoga vijeća u toj školi, inače učenik osmoga razreda Anthony Goretti.

KINESKI REŽIM NASTAVLJA S PROGONOM KATOLIKA

"Domoljubna Crkva" ne zna ništa o progonima!

Baoding, 17. veljače 1999. (IKA) - Komunističke vlasti u Kini i dalje nastavljaju s nasiljem i mučenjima vjemika "podzemne" Katoličke Crkve biskupije Baoding, južno od Pekinga. Vijest o tome donio je posljednji broj biskupijskog tjednika "Sunday Examiner" iz Hong Konga koji javlja da je uhićen i pretučen o. Peter Hu Duo iz biskupije Hebei 20. prosinca prošle godine, te da su komunističke vlasti "pooštrile mjere protiv biskupije Baoding, uporišta podzemne Crkve". Katolički izvori, na koje se poziva tjednik, javljaju o premlaćivanjima i prijetnjama kojima su bili izloženi vjemici za Božić prošle godine, ističući da su tri vjemika iz sela Liangzhuang pretučeni, da je zapaljeno vlasništvo jedne vjernice, a njezin je 16-godišnji sin oslijeđen kad joj je pritekao u pomoć. "Jednu dvanaestogodišnjakinju, koja se pripremala na službu čitača u crkvi, tako su brutalno premlatili da je završila u bolnici", piše "Sunday Examiner", dok su u selu Nanguan Machi katolici podzemne Crkve za Božić uhićeni i kažnjeni, jer su sudjelovali na misnom slavlju. U pokrajini Gansu "u studenome prošle godine mjesne su vlasti zabranile brojna mjesta za okupljanje podzemne Crkve", a još se uvijek ne zna "gdje su biskup James Su Zhimin iz Baodinga i njegov pomoćni biskup An Shuxin, koji su uhićeni još 1996. godine", dok je župnik iz Doglua "o. Cui Xingang još uvijek zatočen u pokrajini Qingyuan".

Istodobno je potpredsjednik udruge tzv. "patriotske Crkve" (vjeme komunističkom režimu) Anthony Liu Bainian izjavio da o tim uhićenjima i strogim mjerama protiv podzemne Crkve (odane Svetoj Solici) ne zna baš ništa.

VIJETNAMSKE VLASTI ODAJU PRIZNANJE KATOLICIMA

Bien Hoa, 14. Veljače 1999. (IKA) - Vladina dvogodišnja kampanja na području provincije Dong Nai, na jugu Vijetnama, postigla je velik uspjeh, a vlasti su istaknule važnu ulogu tamošnjih katolika u promicanju pothvata razvoja, demokratizacije, zdravstvenog osiguranja i borbe protiv siromaštva. Tu izjavu, prema kojoj se uspjeh te kampanje pripisuje ponajprije katolicima, a koju je donijelo službeno državno izvješće, prenijela je agencija MISNA navodeći da tamošnja biskupija Xuan Loc ima oko 870.000 katolika, 287 svećenika i 1.600 redovnika i redovnica. Već su 1988. godine tamošnji biskupi u svojem pastoralnom pismu podsjetili da se "katolici uzajamno pomažu u gospodarskim djelatnostima, sudjeluju u programima borbe protiv siromaštva i zahvaljuju onima koji se žrtvuju za dobro naroda, i žive prema evanđeoskom nauku."

Prema posljednjim istraživanjima Odsjeka za prevenciju, na području gdje pretežito živi katoličko stanovništvo manje je društvenih zala i poroka u odnosu na ostale dijelove te zemlje. U državnom izvješću, nadodaje MISNA, hvale su upućene i svećenicima jer su potaknuli svoje župljane da surađuju s vlastima u borbi protiv droge, jer je samo u pokrajini Dong Nai više od tisuću mladih između 17 i 30 godina koji posežu za drogom.

KOMU TREBAJU NAŠE ŽVAKE?

Grupa malih misionara u župi sv. Nikole Tavelića, koji je i sam bio misionar, utemeljena je u korizmi prošle godine. Na vjeronauku petih razreda razmišljali smo o tome kako što bolje osmisliti svoja kroizmena odricanja, kako živjeti u što boljem zajedništvu, za koga žrtvovati svoje slatkiše, svoje vrijeme, kome pokazati svoje prijateljstvo...

Baš tih dana na školu je stiglo pismo iz Misijske centrale u kojem je vlč. Anto Burić poticao na solidarnost s onima koji umiru od gladi i kojima naši misionari u dalekim zemljama riječima i djelima pomažu upoznati Krista.

Shvatili smo da i mi možemo nešto učiniti da našim vršnjacima život bude ljepši i da se širi Kraljevstvo ljubavi, pravde i mira, kako je Isus želio. Tako je nastala naša grupa. Broj i interes se ove korizme povećava pa ćemo uskoro promijeniti ime u mladi misionari jer nam se pridružuju srednjoškolci sa župnog vjeronauka.

Susrećemo se subotom poslijepodne: molimo, pjevamo, šalimo se, igramo i radimo. Odljepljujemo poštanske markice, skupljamo telefonske kartice, crtamo i pravimo uskrsne i božićne čestitke, te ih u prigodama prodajemo pred župnom crkvom. Zarađeni novac utrošili smo u kupovanje novih materijala. Radujemo se što svoje talente i slobodno vrijeme možemo koristiti za dobro onih kojima je najpotrebnije.

Bili smo u Misijskoj centrali na Šalati i to nas je potaklo na još aktivniji i radosniji rad za misije u siromašnim zemljama.

Mladi misionari iz Kustošije i
s. Katarina Knežević, A.d.C.

ODGOVORI NA PITANJA IZ PROŠLOG BROJA:

1. Redovnički život na Gospinu otoku Visovac počeo je u 13. stoljeću.
2. Slijedeći susret misionara održat će se od 24. do 28. Kolovoza u Sarajevu.
3. Velečasni Karlo Prpić djeluje kao misionar u Kamerunu.
4. Sveti Petar Klaver krstio je oko 300 tisuća osoba.
5. Izgladnjelo dijete u Beninu dobiva za tjedan dana mješavinu od kilogram kukuruznog i pola kilograma sojinog brašna i 2 i pol decilitra ulja.

NAGRAĐENI:

1. Petar Jozić, Đulo vac; 2. Stanka Gmaz-Švić, Pula ; 3. Barbara Šimić, Đakovo.

NAGRADNA PITANJA:

1. Kojoj družbi sestara pripada misionarka sestra Renata Vujić?
2. Koliko katolika živi na cijelom svijetu?
3. Kako se zove misijska zajednica bogoslova u Splitu?
4. Kako se zove program američke djece koja pomažu djeci u Vietnamu?
5. Kako je ime nasmijanom Zrninom siromahu?

Odgovore šaljite na adresu:
MISIJSKA CENTRALA, Voćarska 106, 10000 ZAGREB

RADOSNA VIJEST
MJESEČNI INFORMATIVNI LIST
PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA

PRETPLATA I NARUDŽBE
RADOSNA VIJEST
Voćarska 106, 10000 ZAGREB
Tel/faks: 01/46 80 512

GODIŠNJA PRETPLATA:
Za tuzemstvo: 60,00 kuna
Za inozemstvo: 35 DEM + avion

KUNSKI RAČUN
Zagrebačka banka dd
30101-620-16 012101-2320441489
U predpolje "Poziv na broj"
Upišite br. 14

DEVIZNI RAČUN:
RADOSNA VIJEST
Zagrebačka banka dd
30101-620-16 2521447469

Pretplatu i priloge za misije
možete slati poštanskom uputnicom na
adresu: Voćarska 106, Zagreb
10000 ZAGREB

MISIJSKA CENTRALA
CRKVE U HRVATA
Voćarska 106, Zagreb
Tel./faks: (01) 46 80 512

GLAVNI UREDNIK

ANTO BURIĆ
Voćarska 106
10000 ZAGREB, tel./faks: 01/46 80 512

UREDNIČKO VIJEĆE

Nacionalno vijeće PMD
Nacionalni direktor PMD
Mons. Slobodan Štambuk
21450 HVAR
Tel. i faks: (00385) 21/741-152
Mobitel: 099-475-152

LEKTURA
Domagoj Grečl

****

TISAK: "STUBA"

****

DAROVATELJI

... Što god učiniste jednome od ovih najmanjih, meni učiniste
(Mt 15,40)

MISIJE

Sestre Benediktinke, Trogir, 48,00 * Zlata Jurenec, Vel. Gorica 40,00 * Kaja Čabraja, Zagreb 40,00 * Cecilija Saganić, Mali Lošinj 90,00 * Ž. u. Pitomača 100,00 * Stjepan Mihaljec, Draškovec (8.mj. 98) 52,00 * Vjernik, Rijeka (10. mj. 98) 20,00 * Katica Kralj, Belovar (10. mj. 98) 50,00 * Miroslav Babić, Zagreb (10. mj. 98) 50,00 * preč. Alojzije Kukec, Selce (11. mj. 98) 280,00 * Branka Laić, Velika Gorica (11. mj. 98) 100,00 * Anđa Gaura, Okučani 40,00 * Zoran Bubalo 400,00 * Marija Bartošek sa suradnicima misija, Požega 300,00 * N. N. Koprivnica 100,00 * V. V. Dubrovnik 100,00 * Molitvena zajednica Marijina Pohođenja, Zagreb 1.130,00 * Danijela Perhaj, Sračinec 200,00 * N.N. Suradnica 300,00 * Mons. Ilija Janjić, Kotor, Crna Gora 440,00 * Don Srećko Dragošević, Split (1. mj.) 150,00 * Ljubica Galetić, Zagreb (1. mj.) 100,00 * Danijela de Micheli Vitturi, Kaštel Lukšić (1. mj.) 100,00 * Olga Markolin-Krivanek, Split 40,00 * Emilija Novotny, Pula (2. mj.) 100,00 * S. S. B. Zagreb 300,00 * Ugostiteljski obrt FORTICA, Sućuraj 200,00 * Ankica Picinić, Mali Lošinj 40,00 * Ana Marić, Rovinj 20,00 * "U posredničkoj ulozi" fr. Drago Kolimbatović, Rijeka 1.386,00 * Mons. Josip Klarić, Zagreb (1. mj.) 96,00 * N.N., Zagreb 1.000,00 * Sonja Vidulić, Mali Lošinj 100,00 * Ivan Lucin, Zadar 50,00 * Darinka Marković, Zagreb 200,00 * Marija Batić, Zagreb 40,00 * Sestre Benediktinke, Cres 240,00 * Marija Radočaj, Velika Gorica 50,00 * Ljubica, Velika Gorica 100,00 * N.N., Zagreb 100,00 * Anton Mužinić, Zagreb 50,00 * Samostan sv. Marije Magdalene, Malinska 40,00 * Anka Drašković-Valija, Ogulin 100,00 * Sestre Bazilijanke, Zagreb 30,00 * Ksenija Grbin, Kanada 492,95 * Nila Markičević, Kanada 68,55 * N.N. 193,00 * Obitelj Skender, Zagreb 100,00 * Ivo Lacić, Privlaka 800,00 * D.D.K., Split (1. mj.) 300,00 * D.D.K., Split (2. mj.) 400,00.

GLADNI

Stjepan Živković, Zadar (1. mj.) 300,00 * Sven Ušić, Velika Gorica (6. mj. 98) 30,00 * Joso Pavičić, Velika Gorica (6. mj. 98) 100,00 * Nadica Golubić, Đurđevac (7. mj 98) 100,00 * Gordana Baričević, Velika Mlaka (7. mj. 98) 50,00 * Zdravka Gunjević, Zadar (10. mj. 98) 100,00 * Vesna Roviš, Rijeka (11. mj. 98) 100,00 * Stjepan Živković, Zadar (11. mj. 98) 100,00 * Učenici 7. a OŠ. Josipa Kozarca, Slavonski Šamac (11. mj. 98) 150,00 * Danica Butorac, Zagreb (11. mj. 98) 100,00 * Danica Butorac, Zagreb (12. mj. 98) 100,00 * Vlasta Žganec, Zagreb (12. mj. 98) 200,00 * Ivana Naglić, Karlovac 40,00 * Divna Jerković, Zagreb 34,00 * Anto Mikić, Bošnjaci 50,00 * Luci Sočak, Slovenija 65,00 * Obitelj Grabar, Rijeka 100,00 * I. M. Sesvete 50,00 * Rozina Blazić, Rijeka 200,00 * Ulitelji OŠ. Brestovec Orehovički 350,00 * Josipa Grubišić, Split 100,00 * Marica Ivkić, Strizvojna 100,00 * Obitelj Ilijić, Rijeka 50,00 * Slava Pavić, Livno 100,00 * Mirna i Marija Marjanović, Slavonski brod 50,00 * Rozina Blazić, Rijeka 200,00 * Marija Cerčić, Karlovac 600,00 * Marija Marohnić, Križišće 200,00 * S. S. B. Zagreb 300,00 * OŠ. Blatine Škrape, Split (12. mj. 98) 1.220,00 * Dragica Globek, Koprivnica 100,00 * Ž. Čobanov, Šibenik 20,00 * Katica Brižić, Preko 50,00 * Kornelija Ranac, Mali Lošinj 100,00 * Bruna Franović, Rijeka 500,00 * Marija Prodan, Rijeka 100,00 * Marica Jeličić, Biograd na moru 100,00 * Vitomir Brener, Belišće 100,00 * Obitelj Gunjević, Zadar 100,00 * Obitelj Fabijančić, V. Gorica 50,00 * Obitelj Škember, V. Gorica 300,00 * Dragan, Rijeka 193,00 * T.K., Križevci 70;00 * Zlata Aničić, Rijeka 100,00 * Školske sestre franjevke, Kloštar Ivanić 300,00 * Obitelj Maros, Ivanja Reka 100,00 * Mia i Dubravko Maros, Ivanja Reka 59,63 * N.N. 193,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * Gordana, Šibenik 100,00 * Ruža, Šibenik 50,00 * Linda, Šibenik 50,00 * Rosa, Šibenik 50,00 * N.N., Split 3.000,00 * D.D.K., Split (1. mj.) 300,00 * D.D.K., Split (2. mj.) 400,00.

MISIONARI

Marija Sučić, Rijeka 50,00 * Maja Biljan, Križevci 250,00 * Jolanda Bulaja, Split 140,00 * Anton Stipić, Engleska 436,16 * S.S.B., Zagreb 300,00 * Mirjana Dominković, Dubrovnik 150,00 * Vlasta Matus, Križevci 100,00 * Ana Drljača, V. Gorica 50,00 * T.K., Križevci 70,00 * Stjepan Brkinjač, Zagreb 100,00 * Vlč. Dražen Radigović, Pakrac 4.000,00 * Dragica Šestak, Križevci 100,00 * D.D.K., Split 300,00 (1. mj.).

GUBAVCI

I.M., Sesvete 50,00 * Stjepan Brkinjač, Zagreb 100,00 * Anto Stipić, Engleska 622,33 * S.S.B., Zagreb 300,00 * M.M., Trilj 150,00 * T.K., Križevci 50,00 * Marija Sučić, Rijeka 50,00 * Luci Sočak, Slovenija 50,00 * N.N., Zagreb 50,00 * N.N. dobročinitelj iz Njemačke 386,00 * Obitelj Maros, Ivanja Reka 100,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * Mile - Mirko Iličić, Ružići, Hercegovina 40,00 * Ante Sabolić, Pag 40,00.

Djelo za širenje vjere

Luci Sočak, Slovenija 50,00.

MASLINOVE GRANČICE

Župni ured Valpovo (7. mj. 98.) 4.000,00.

ŠKOLOVANJE DJECE U AFRICI

Vlč. Josip Kresić, Moslavina Podravska 500,00 * Dragan, Rijeka 193,00 * Miroslava Kozar, Zagreb 50,00 * Obitelj Maros, Ivanja Reka 1.930,00.

